

# VLAAMSE RAAD

ZITTING 1984-1985

29 MEI 1985

## ONTWERP VAN DECREET

betreffende de milieuvergunning

## VERSLAG

namens de Commissie voor Leefmilieu en Waterbeleid  
uitgebracht door de heer T. Kelchtermans

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Leefmilieu en Waterbeleid heeft gedurende zes vergaderingen het hogervermelde ontwerp van decreet besproken en goedgekeurd.

---

### *Samenstelling van de Commissie :*

*Voorzitter :* de heer J. Somers.

*Vaste leden :* de heer G. Beerden, mevrouw C. Boeraeve-Derycke, de heren T. Kelchtermans, C. Marchand, mevrouw M. Smet, de heer A. Van Nevel ;

de heren J. Bosmans, W. Cortois, D. Horlait, G. Sprockeels ;  
mevrouw O. Lefeber, de heren P. Matthys, L. Vanvelthoven ;  
de heren M. Capoen, J. Somers.

### *Plaatsvervangers :*

de heren G. Cardoen, L. Dhoore, R. Peeters ;  
de heren L. Pans, F. Verberckmoes ;  
de heren J. Sleenckx, V. Vanderheyden ;  
de heer J. Caudron.

---

### *Zie :*

#### **291 (1984-1985)**

- Nr. 1 : Ontwerp van decreet
- Nrs. 2 tot 9 : Amendementen
- Nr. 10 : Subamendementen
- Nr. 11 : Advies van de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud
- Nrs. 12 en 13 : Amendementen

### Procedure

Voorafgaandelijk werden een aantal procedurekwesties besproken

Het Bureau van de Vlaamse Raad had besloten dat de artikelen 5, 11 en 17 van dit ontwerp voor advies zouden worden voorgelegd aan de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud.

Deze laatste Commissie heeft echter geoordeeld dat een groot aantal artikelen van dit ontwerp invloed uitoefenen op het beleid van de Ruimtelijke Ordening. Derhalve heeft deze Commissie het nodig geoordeeld dat gans het decreet in de Verenigde Commissies voor Leefmilieu en Waterbeleid en voor Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud zou worden besproken.

Verschillende leden van de Commissie voor Leefmilieu en Waterbeleid zijn het ermee eens, maar anderen menen dat men tijdens de artikelsgewijze bespreking, nog bij komende artikelen kan aanduiden en voor advies overmaken.

Het voorstel om het ontwerp in Verenigde Commissies te bespreken wordt verworpen met 7 stemmen tegen en 3 voor.

Op hernieuwd verzoek van de Voorzitter van de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud beslist de Vlaamse Raad op 21 februari 1985 dat alle artikelen van het ontwerp aan hogervermelde Commissie worden voorgelegd.

Een lid dringt erop aan dat het ontwerp opnieuw naar de Raad van State zou worden verzonden, want, aldus het lid, de thans voorliggende tekst is niet dezelfde als die waarover door de Raad van State advies werd uitgebracht.

De heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu en Waterbeleid schetst bondig de historiek van het probleem.

In 1982 werd door de Gemeenschapsminister het initiatief genomen de reglementering inzake de als gevaarlijk, ongezond of hinderlijk ingedeelde inrichtingen, vervat in titel 1 van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming (ARAB), dat goedgekeurd werd bij het Regentsbesluit van 11 februari 1946, in uitvoering van de wet van 5 mei 1888 betreffende het toezicht op de gevaarlijke, ongezonde of hinderlijk ingedeelde inrichtingen en op de stoomtuigen en de stoomketels, grondig te hernieuwen.

Een ontwerp van besluit van de Vlaamse Executieve „houdende algemeen reglement van de als gevaarlijk, ongezond of hinderlijk ingedeelde inrichtingen”, werd op 10 februari 1983 aan de Raad van State voorgelegd. Op 19 mei 1983 adviseerde de Raad van State bij de integrale vernieuwing van deze reglementering te zorgen voor een onaanvechtbare rechtsgrond door het tot stand brengen van een decreet. De voornoemde wet van 5 mei 1888 vormt volgens sommigen inderdaad een betwistbare rechtsgrond.

Een voorliggend ontwerp van decreet betreffende de milieuvergunning werd dan op 1 oktober 1984 voor advies aan de Raad van State voorgelegd.

Inmiddels was op 14 december 1983 door de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud en medeondertekend door de Gemeenschapsminister van leefmilieu een voorontwerp van decreet voor advies aan de Raad van State overgemaakt „tot coördinatie van de bouw- en exploitatievergunning”. Daarover werd nog steeds geen advies verstrekt.

Nadat over het huidige ontwerp betreffende de milieuvergunning door de Raad van State op 25 oktober 1984 een advies werd verstrekt, werd besloten 3 artikelen uit het eerste voorontwerp (coördinatie van de bouw- en exploitatievergunning) toe te voegen aan het ontwerp dat nu voorligt (de huidige artikelen 5, 11 § 2 en 17 § 2). Over deze drie artikelen heeft de Raad van State inderdaad geen advies verstrekt.

De Executieve heeft dus geoordeeld dat hiervoor geen tweede maal het advies van de Raad van State moest worden gevraagd.

Na deze discussie wordt het voorstel om dit ontwerp van decreet opnieuw voor te leggen aan de Raad van State verworpen met 5 stemmen tegen en 2 voor bij 2 onthoudingen.

De heer L. Vanvelthoven stelt vast dat zijn voorstellen houdende de milieueffectrapportering (stuk 139 (1981-1982) — Nr. 1) en houdende regeling van de veiligheidsrapportering (stuk 254 (1983-1984) — Nr. 1), na lezing van het ontwerp, ruimer zijn dan dit ontwerp.

De Commissie is het daarmee eens.

De indiener vraagt dat deze twee voorstellen derhalve losgekoppeld worden van het ontwerp. De Commissie stemt hiermee in. De twee voornoemde voorstellen kunnen later behandeld worden in de normale chronologische volgorde van indiening.

Ten slotte vraagt de indiener zich af of zijn voorstellen, ook niet in andere commissies dienen te worden besproken. Deze vraag door de Commissievoorzitter voorgelegd aan de Voorzitter van de Vlaamse Raad, wordt, na advies van de dienst Commissies, negatief beantwoord.

Ook de heer J. Bosmans vraagt om dezelfde redenen dat zijn voorstel van decreet houdende coördinatie van de milieuvergunningen (stuk 283 (1984-1985) — Nr. 1) wordt losgekoppeld van het ontwerp.

De Commissie is het daarmee eens.

### **Algemene bespreking**

#### **Uiteenzetting van de Gemeenschapsminister**

De Gemeenschapsminister schetst de achtergronden en het opzet van het ontwerp van decreet betreffende de milieuvergunning.

Wat de bevoegdheid betreft, beweegt het huidig ontwerp van decreet zich op verschillende domeinen binnen de bevoegdheidssfeer van de Gewesten, zoals vastgelegd in de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen :

1. Het leefmilieu, in het bijzonder de politie van de gevaarlijke, ongezonde en hinderlijke bedrijven, onder voorbehoud van de bepalingen die betrekking hebben op de arbeidsbescherming (art. 6, § 1, II, 3e van voornoemde wet).

In een advies van 16 maart 1982 heeft de Raad van State bevestigd dat uit de parlementaire voorbereiding bij de wet van 8 augustus 1980 blijkt, dat van de bevoegdheid van de Gewesten enkel zijn uitgesloten de bepalingen die betrekking hebben op de arbeidsbescherming en niet die welke, zoals vervat in Titel 1 van het Algemeen Reglement voor de arbeidsbescherming, de externe politie betreffen ; dit zijn de bepalingen die verband

houden met de bescherming van de omwonende en het leefmilieu (Gedr. St. Kamer, 1979-1980, nr. 434/1, blz. 11 en 12).

2. De zuivering van het afvalwater (art. 6, § 1, V, 2e van de bijzondere wet), mits enkele, niet onbelangrijke beperkingen.

Zo worden de algemene en per sector geldende lozingsvoorwaarden, waaraan een lozingsvergunning dient te voldoen, nog nationaal vastgelegd.

Het Gewest zou, volgens de Raad van State, hier geen aanvullende algemeen geldende voorwaarden kunnen opleggen. Enkel de vergunningverlenende overheid kan nog bijzondere voorwaarden, eigen aan de concrete toestand, opleggen in een individuele lozingsvergunning.

3. De Ruimtelijke Ordening en Stedebouw. Over dit aspect zal gehandeld worden in de Commissie voor Ruimtelijke Ordening. Vervolgens ontleedt de Gemeenschapsminister de bestaande milieuwetgeving. Zoals in de omringende landen kenmerkt de milieuwetgeving zich door haar sectoriële opbouw. De verschillende wetten en decreten richten zich op onderscheiden facetten van het milieubeleid. Bij wijze van voorbeeld kunnen vermeld worden :

- de wet van 28 december 1964 op het voorkomen of beperken van luchtverontreiniging ;
- de wet van 26 maart 1971 ter bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging ;
- de wet van 18 juli 1973 ter bestrijding van de geluidshinder ;
- het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen ;
- het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregel en inzake het grondwaterbeheer.

Elk van deze wetten of decreten behandelt de materie als een afzonderlijk geheel, los van de andere aspecten van de leefmilieuproblematiek.

Het is evident dat de vergunningsstelsels, die in meerdere van deze wetten en decreten werden ingebouwd, voor de burger, en in het bijzonder voor het bedrijfsleven, een verward geheel vormen : afhankelijk van hun voorwerp worden vergunningen verleend door verschillende instanties, elk volgens een eigen procedure en onder bepaalde, soms tegenstrijdige, voorwaarden.

Ook het toezicht door de verschillende overheidsorganen is niet gecoördineerd, wat aanleiding kan geven tot misverstanden.

Evenmin zijn de vergunningen op elkaar afgestemd, wat de duur en de toezichtuitoefening betreft.

Naast de bovenvermelde vergunningsstelsels leidt de bouwvergunning een onafhankelijk bestaan.

Deze onafhankelijkheid van de bouwtoelating, die overigens op theoretisch vlak perfect te verdedigen valt, leidt in de praktijk tot grote moeilijkheden voor alle betrokkenen : aanvragers, overheid en andere belanghebbenden.

Met name, wanneer een aanvrager een bouwvergunning heeft gekregen, is er geen zekerheid dat hij ook een exploitatievergunning zal krijgen.

In het verleden heeft dit gebrek aan coördinatie geleid tot grote moeilijkheden : de houder van de bouwvergunning kan starten met de bouwwerken — en hij moet dit trouwens doen binnen het jaar op straffe van verval (zie artikel 52 van de wet

van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw), terwijl hij niet weet of de exploitatievergunning zal volgen.

Deze situatie is onaangenaam voor de vergunningsaanvrager, wiens bedrijfseconomische en financiële toestand door de onzekerheid in het gedrang wordt gebracht ; ook voor de overheid, die te beslissen heeft over de exploitatievergunning, is deze situatie verre van ideaal, omdat haar appreciatievrijheid in feite beknot wordt door de investeringen die de aanvrager reeds gedaan heeft ter realisatie van zijn bouwvergunning.

Het is duidelijk dat ook andere belangen door dit naast elkaar bestaan van vergunningen geschaad kunnen worden.

De wetgeving inzake de hinderlijke bedrijven- onze oudste „milieuwetgeving” — kwam tot stand bij Keizerlijk Decreet van 15 oktober 1810. De wet van 5 mei 1888 betreffende het toezicht op de gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke inrichtingen en op de stoomtuigen en stoomketels, gaf een nieuwe wettelijke basis.

De uitvoeringsbesluiten van die wet zijn opgenomen in titel 1 van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming, dat goedgekeurd werd bij het besluit van de Regent van 11 februari 1946.

De politie van de ingedeelde inrichtingen bevat op zichzelf geen normatieve voorschriften inzake de vrijwaring van het leefmilieu. Zij bevat in wezen voorschriften inzake de vergunningsplicht, de administratieve procedure tot verkrijging van een vergunning, modaliteiten inzake toezicht en dergelijke meer.

Zij is een leefmilieureglementering, daar in de exploitatievergunningen, voornamelijk op voorstel van technische ambtenaren, door de bevoegde overheden, exploitatievoorwaarden kunnen opgenomen worden, die op alle aspecten van het leefmilieu betrekking kunnen hebben.

Deze oudste geldende leefmilieureglementering is niet meer aangepast aan de hedendaagse werkelijkheid :

- dezelfde vergunningsprocedure is voorzien voor een zeer grote inrichting zoals een petroleumraffinaderij, als voor een kleinere inrichting zoals een bescheiden benzinstation ;

- het openbaar onderzoek van vergunningsaanvragen voor grote inrichtingen is beperkt en waarborgt geen echte inspraak van de bevolking ;

- het adviseren van vergunningsaanvragen door verschillende ambtenaren gebeurt opeenvolgend, waardoor zeer veel tijd verloren wordt, zodat het tijdschema dat in de behandelingsprocedure voorzien wordt, praktisch nooit gerespecteerd kan worden ;

- voor coördinatie met andere vergunningen, wordt weinig of geen ruimte gelaten.

De zopas uiteengezette vaststellingen hebben de Gemeenschapsminister ertoe geleid op 3 februari 1983 een ontwerpbesluit aan de Vlaamse Executieve voor te stellen „houdende algemeen reglement voor de als gevaarlijk, ongezond of hinderlijk ingedeelde inrichtingen”. Het ontwerp-besluit hield eengrondige verandering in van de bestaande reglementering.

De principes van dat ontwerp-besluit, die in het huidig ontwerp-decreet terug te vinden zijn, zijn de volgende :

- 1) In eerste instantie wordt naar decentralisatie gestreefd door de bevoegdheid inzake middelgrote bedrijven van de Bestendige Deputaties naar de Colleges van Burgemeester en Schepenen te verleggen.

2) Voor grote inrichtingen worden de principes van het EG-voorstel, van een richtlijn betreffende de milieueffectrapportering van bepaalde openbare en particuliere projecten ingevoerd.

3) Eveneens worden voor grote inrichtingen de principes van de richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen, inzake de risico's van zware ongevallen bij bepaalde industriële activiteiten, ingevoerd.

4) Voor zeer kleine inrichtingen, die wel enige milieuhinder kunnen veroorzaken, maar waarvoor het invoeren van een vergunningsprocedure tot een loutere administratieve last – zowel voor de aanvrager als voor de overheid aanleiding zou geven – worden algemene voorschriften voorzien.

5) Voor de zeer grote inrichtingen (1e klasse), wordt de inspraakprocedure van de omwonenden en van derden uitgebreid, door het invoeren van informatievergaderingen en de bekendmaking in bladen of tijdschriften.

6) De bevoegde ambtenaren brengen gelijktijdig hun adviezen uit in een per provincie op te richten Commissie, die door de Gouverneur of een lid van de Bestendige Deputatie voorgezeten wordt, en waarvan, naast de bevoegde ambtenaren, ook externe deskundigen deel uitmaken

7) Inzake de indeling van de inrichtingen worden vier klassen voorzien, tegenover twee klassen in de geldende reglementering.

Ten opzichte van het geldend systeem, waar zowel zeer grote bedrijven als middelgrote bedrijven in één klasse ondergebracht zijn, wordt nu een onderscheid gemaakt tussen zeer grote inrichtingen die in de 1ste klasse ondergebracht worden, en grote inrichtingen waarvoor het Schepencollege bevoegd wordt, en die in de nieuwe 2e klasse ondergebracht worden.

De 2e klasse van het geldend stelsel, die kleinere inrichtingen omvat, is te vergelijken met de 3e klasse in het nieuwe stelsel. Het Schepencollege blijft hier bevoegd, en de vroegere vergunningsprocedure blijft nagenoeg behouden.

Een 4e klasse van inrichtingen wordt ingevoerd om, ten aanzien van dergelijke inrichtingen, reglementerend te kunnen optreden, door het uitvaardigen van algemene exploitatievoorschriften, zonder dat er individuele vergunningsaanvragen dienen ingediend.

Over dit ontwerp-besluit bracht de Raad van State op 13 mei 1983 advies uit.

De Raad van State maakte grondig voorbehoud inzake de rechtsgrond.

Het ontwerp van besluit vermeldde immers als rechtsgrond de wet van 5 mei 1888, betreffende het toezicht op de gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke inrichtingen en op de stoomtuigen en stoomketels.

De Raad van State stelde dat, zo de wettigheid van de thans in Titel 1 van dat reglement vervatte regeling inzake hinderlijke inrichtingen en van de vorige door de Koning uitgevaardigde regelen inzake die inrichtingen nooit ernstig werd betwist, toch moest worden vastgesteld dat de loop van de tijd, zowel het bestuur als de rechtsleer en de rechtspraak, die wettigheid op de meest diverse rechtsgronden hadden verantwoord.

De afdeling wetgeving van de Raad van State liet in het midden, of de aarzeling omtrent de preciese wettelijke grondslag van de desbetreffende regeling gefundeerd was. Wegens het bestaan van die meningsverschillen meende de Raad van State dat de integrale vernieuwing, voor het Vlaamse Gewest, van

Titel 1 van het Algemeen Reglement voor de arbeidsbescherming, een uitstekende gelegenheid bood om voor een hechte, onaanvechtbare rechtsgrond te zorgen, door het tot stand brengen van een decreet.

Anderzijds stelde de Raad van State, dat een gewenst ingrijpen van het wetgevend orgaan van het Gewest niet betekent dat de aangelegenheid in haar geheel bij decreet moest worden geregeld. Het volstaat — aldus de Raad van State — dat de algemene beginselen, volgens welke de aangelegenheid zal worden geregeld, bij decreet worden vastgelegd. De verdere uitwerking van die beginselen kan worden opgedragen aan het uitvoerend orgaan van het Gewest.

De Raad stelde dat, indien op zijn suggestie werd ingegaan, dan de bepalingen van het ontwerp op een of andere wijze over een decreet en een uitvoeringsbesluit gespreid moesten worden.

De Raad van State achtte het derhalve niet opportuun de tekst zelf van het ontwerp te bespreken in zijn advies.

Inmiddels waren van diverse zijden opmerkingen en voorstellen geformuleerd over het ontwerp-besluit.

Het ontwerp werd verder bestudeerd en verfijnd binnen de werkgroep van de Vlaamse Executieve.

Met de vele positieve voorstellen werd rekening gehouden, en op 27 februari 1984 werd dan een aangepast ontwerp-besluit voor advies voorgelegd aan de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu.

Zoals de Raad van State, adviseerde ook deze Raad, het ontwerp uit te splitsen in een kaderdecreet, enerzijds, en een of meerdere uitvoeringsbesluiten anderzijds.

Na deze twee adviezen, gaf de Gemeenschapsminister daartoe opdracht.

Het ontwerpen van het decreet bood bovendien de mogelijkheid een „link” te leggen naar de lozingsvergunning, een vergunning die bijna steeds moet worden bekomen voor de exploitatie van een hinderlijke inrichting. Daarbij kwam nog dat, zoals aangekondigd in de beleidsverklaring van de Vlaamse Regering, gewerkt werd aan de coördinatie van de bouw- en de exploitatievergunning.

Het decreet kon meteen die drie naast elkaar bestaande vergunningsstelsels coördineren, niet enkel op het vlak van het verlenen van de vergunning, maar ook inzake toezicht en sancties.

Oorspronkelijk werd ook aan de afvalstoffenvergunning gedacht, maar de integratie van deze vergunning werd niet weerhouden.

Reden daartoe is dat de wetgeving inzake afvalstoffen nog zeer jong is : zij moet de kans krijgen ten volle uitgevoerd te worden en in de praktijk uitgetest. Dit gebeurt thans ; een evaluatie van het systeem zal binnen afzienbare tijd weliswaar noodzakelijk zijn. Een aanpassing van het afvalstoffendecreet kan dan uitgevoerd worden, waarbij vergunningsaanvragen voor inrichtingen die zowel onder het milieuvergunningsdecreet als onder het afvalstoffendecreet zouden ressorteren in het geïntegreerd systeem zouden opgenomen worden.

Het voorliggend ontwerp van decreet betreffende de milieuvergunning moet worden gezien als een basisregeling die als kern voor de wetgeving inzake milieuhygiëne kan gelden. Volgende hoofdlijnen zijn voorzien :

1. Coördinatie van de bouw-, de exploitatie- en lozingsver-

gunning : voor de inrichtingen die op de indelingslijst voorkomen vervangt de milieuvergunning de drie thans bestaande vergunningen.

De formule van de geïntegreerde vergunning biedt de omwonenden de waarborg dat een vergunning slechts zal worden afgeleverd nadat een aantal milieu-aspecten zijn onderzocht.

Tegelijk beperkt zij de materiële rompslomp voor de aanvrager van een vergunning doordat thans één eenvormige procedure bij dezelfde vergunningverlenende overheid wordt voorzien en aldus een grotere mate van rechtszekerheid én van efficiëntie waarborgt.

Voorzien is dat in die gevallen waar de bouwvergunning in functie staat van activiteiten waarvoor ook een milieuvergunning vereist is, deze laatste meteen als bouwvergunning zou gelden. Dit heeft als groot voordeel dat de aanvrager slechts één dossier moet indienen waarbij de twee aspecten in perfecte coördinatie kunnen worden behandeld en vergund.

Ook voor deze gecoördineerde vergunning blijven de vergunningverlenende overheden (schepencollege, bestendige deputatie, Executieve) uiteraard onderworpen aan de verordende bepalingen van de bestemmingsplannen en bouwverordeningen, goedgekeurd en/of vastgesteld overeenkomstig de wet op de stedenbouw. Hetzelfde geldt voor de algemene en de sectoriële lozingsvoorwaarden.

2. Hinderlijke inrichtingen worden ingedeeld in vier klassen :

a. 1<sup>o</sup> klasse : de vergunning wordt verleend door de Bestendige Deputatie ;

b. 2<sup>o</sup> en 3<sup>o</sup> klasse : de vergunning wordt verleend door het college van burgemeester en schepenen. Het onderscheid tussen beide klassen situeert zich op het vlak van het openbaar onderzoek voorafgaand aan de vergunning ; voor de derde klasse wordt hierbij gedacht aan een beperkter openbaar onderzoek ;

c. 4<sup>o</sup> klasse : deze inrichtingen zijn niet vergunningsplichtig. Wel is een meldingsplicht voorzien bij het college van burgemeester en schepenen.

3. Een milieueffectenrapport (MER) of een veiligheidsrapport (VR) zal voor bepaalde categorieën van inrichtingen worden opgelegd.

4. Inspraak :

a..elke beslissing over een vergunningsaanvraag wordt voorafgegaan door een openbaar onderzoek ;

b. op initiatief van het college van burgemeester en schepenen kan voor alle vergunningsplichtige inrichtingen een informatievergadering georganiseerd worden. Voor inrichtingen waarvoor een MER of VR wordt vereist, moet minstens één informatievergadering worden georganiseerd.

5. Adviesverlenende organen :

a. provinciale milieuvergunningscommissies verlenen advies aan de Bestendige Deputatie ;

b. een gewestelijke milieuvergunningscommissie verleent advies aan de Vlaamse Executieve. Samenstelling : in beide commissies zetelen ambtenaren en onafhankelijke deskundigen. De commissies zullen aan de bevoegde overheid een coherent advies moeten verlenen, waarin, rekening houdend met de verschillende milieuaspecten, een voorstel tot vergunning of tot weigering zal worden gedaan ; ingeval van vergunning zal hun advies een voorstel tot exploitatievoorwaarden inhouden ;

c. adviezen aan de gemeentebesturen zullen, zoals nu, door elke administratie of instelling afzonderlijk verleend worden.

6. Belangrijk is dat er bindende termijnen werden ingevoerd

voor de adviezen en de beslissingen Indien de adviezen niet verleend worden binnen de vastgestelde termijn worden zij geacht gunstig te zijn. Over vergunningsaanvragen voor inrichtingen van de 1ste klasse, wordt door de Bestendige Deputatie beslist binnen vier maanden

Over inrichtingen van de klassen 2 en 3 wordt door het college van burgemeester en schepenen beslist binnen drie maanden Mits motivering kunnen de termijnen worden verlengd. Indien geen uitspraak is gedaan binnen de vastgestelde of verlengde termijn, wordt de aanvraag geacht geweigerd te zijn en is beroep mogelijk

In beroep wordt voor inrichtingen van klasse 1 uitspraak gedaan door de bevoegde Gemeenschapsminister binnen vijf maanden ; en voor inrichtingen van de klasse 2 en 3 door de Bestendige Deputatie binnen vier maanden.

Mits motivering kunnen de termijnen eveneens worden verlengd.

Indien geen uitspraak binnen de vastgestelde of verlengde termijn : vergunning.

7. Inzake toezicht wordt de samenwerking tussen de burgemeester en ambtenaren benadrukt :

- voor de inrichtingen van tweede en derde klasse kunnen de burgemeester en de ambtenaren afzonderlijk optreden ;
- voor de inrichtingen van de eerste klasse kan de burgemeester sommige maatregelen slechts treffen na overleg met de ambtenaren.

### Bespreking

Een lid betreurt de fragmentarische invoer van de milieueffectrapportering en de veiligheidsrapportering, regeling die dan nog aan de Executieve wordt overgelaten.

Hij blijft bij zijn voorstel een afzonderlijke regeling in te voeren die betrekking heeft op alle activiteiten die een weerslag hebben op het milieu, zowel industriële werken als infrastructuurwerken.

De Gemeenschapsminister meent dat een algemene regeling van de milieueffectrapportering op dit ogenblik niet mogelijk is. Hij verwijst hiervoor naar het advies van de Raad van State van 23 juni 1983 over een voorstel van decreet houdende regeling van de milieueffectrapportering (stuk 139 (1981-82) — Nr. 2). In dit advies heeft de Raad van State het bevoegdheidsprobleem ten gronde onderzocht en vooropgesteld dat voor elke activiteit waarop de MER-regeling van toepassing zou zijn, de omvang van de bevoegdheid van de Gewesten moet worden afgemeten en nagegaan wat het Gewest kan regelen

De trapsgewijze aanpak van de MER en VR zal betere resultaten geven gelet op de steeds evoluerende ideeën rond deze materies.

Een lid stelt dat het huidig ontwerp een volmachtendecreet is : er wordt te veel overgelaten aan de uitvoeringsbesluiten. Hij heeft vragen met betrekking tot de ingrepen in de publieke sector, de inhoudelijke elementen en de procedures. Hierop heeft de Vlaamse Raad geen vat. Hij vraagt een personeelskader voor de gemeenten naar analogie met de provincies. Verder meent hij dat meer overleg tussen bevolking en overheid dient te worden voorzien.

Een lid vindt het huidige ontwerp een goede stap voorwaarts ; hij noemt het decreet een duidelijk en coherent geheel. Hij hoopt dat ook de uitvoeringsbesluiten in die geest

zullen worden uitgewerkt. Een raamdecreet wordt verantwoord door de techniciteit van de materie. Toch heeft hij een aantal opmerkingen :

1) Er is een lacune waar de overheid de volledigheid van het dossier moet bevestigen ; er moet voorzien worden in een regeling waarbij de overheid de ontvangstmelding (na controle van de volledigheid) niet kan uitstellen.

2) De coördinatie van bouw- en exploitatievergunningen is een goede zaak. De bevoegdheid van de gemachtigde ambtenaar moet gelijklopend zijn met die in de wet op de Stedebouw:

3) Het beroepsrecht van de adviesverlenende organen is onlogisch : een adviseur moet zich neerleggen bij de beslissing, anders krijgt die een te sterke invloed en geraakt de objectiviteit zoek. Hetzelfde geldt voor het beroepsrecht van het college van burgemeester en schepenen ten aanzien van de beslissingen van de Bestendige Deputatie. De vertegenwoordiging van het algemeen belang kan geschieden via de gouverneur. Een willig beroep volstaat in die gevallen

Een lid dringt aan dat de termijnen gelijkgesteld zouden worden van die van het buurland (Nederland). Daar bedraagt de maximumtermijn 6 maanden. Als buitenlandse firma's zich hier willen vestigen, bestaat het gevaar dat ze elders gaan indien de termijneisen strenger zijn.

Een lid vindt de schorsende kracht van sommige beroep en niet verantwoord.

De Gemeenschapsminister stelt dat over deze punten bij de artikelsgewijze bespreking grondig kan gediscussieerd worden.

Een lid licht vervolgens uitgebreid zijn opmerkingen en bezwaren ten aanzien van het ontwerp toe.

1. Het is niet wenselijk de MER in te voeren bij Besluit van de Vlaamse Executieve.

Milieueffectrapportering is een hulpmiddel bij de besluitvorming. Dit hulpmiddel bestaat uit het maken, beoordelen en gebruiken van een milieueffectrapport en het evalueren achteraf van de gevolgen voor het milieu van de uitvoering van een op basis van een milieueffectrapport genomen besluit. Milieueffectrapportering beoogt het milieubelang een volwaardige plaats in de besluitvorming te geven, naast andere belangen.

Wil MER effectief een bijdrage leveren tot een milieubewust beleid dan moet MER telkens toegepast worden alvorens bepaalde ontwikkelingen het milieu op belangrijke negatieve wijze kunnen beïnvloeden. MER moet in dergelijke gevallen een belangrijke rol spelen bij de planning van de activiteit, zodat vanaf een vroeg stadium in de beleidsvoorbereiding met milieu-effecten rekening wordt gehouden.

Milieueffectrapportering heeft maar zin wanneer er overeenstemming bestaat over de inhoudelijke en procedurele eisen waaraan tegemoetgekomen moet worden. Iedereen die tot op heden betrokken is geweest bij het opmaken van „milieueffectrapporten” in Vlaanderen (Verbrandingsoven Diksmuide, Spaarbekken Viersel, Industrierrein Rupel — N.V. Zeekanaal, Omschakeling electriciteitscentrale Limburg) zal dat kunnen beamen.

Het komt de Vlaamse Raad toe de hoofdbeginselen van de milieueffectrapportering in het Vlaamse Gewest zowel op inhoudelijk als op procedureel vlak vast te leggen. Zonder dergelijke overeenstemming is het niet wenselijk een beperkte vorm van MER te introduceren voor grote bedrijven, zonder

dat duidelijk is wat dit gaat inhouden. Door een verplichting om een MER op te maken in te schrijven in het **ontwerp-decreet** zonder er meteen bij te zeggen wat het gaat inhouden, schept men ten aanzien van het bedrijfsleven onzekerheid. Ook moet de vraag gesteld worden of het niet dringender is om de MER op te leggen voor grote infrastructuurwerken, bij de localisatie van industrieterreinen en het opmaken van ruimtelijke plannen ?

Er moet dus eerst overeenstemming bereikt worden over de belangrijkste kenmerken van de milieueffectrapportering in het Vlaamse Gewest. Op volgende vragen moet een antwoord gegeven worden :

1. Voor welke activiteiten en besluiten zal een MER geëist worden ? Enkel voor private projecten ? Ook voor **overheidsprojecten** ? Ook voor plannen en programma's ? Hoe wordt de invoering gefaseerd ?

2. Aan welke inhoudelijke eisen moet een MER voldoen ? Moeten alternatieven worden uitgewerkt ? Welke alternatieven ? Wie mag alternatieven voorstellen ? Wie stelt het rapport op ? Moet er geen controle op de kwaliteit worden voorzien ?

3. Welke procedure moet gevolgd worden ? Moet er geen voorafgaand overleg zijn met alle betrokken overheden en de bevolking ? Hoe wordt de inspraak en de openbaarheid georganiseerd ? Wie controleert de kwaliteit van het MER ? Hoeveel tijd wordt uitgetrokken voor het opmaken van het MER ? Hoeveel tijd wordt uitgetrokken voor de administratieve behandeling van het MER ? Wie moet de kosten betalen ?

4. Milieueffectrapportering is ook een vorm van **wetenschappelijke** beleidsvoorbereiding. De wetenschappelijke inbreng situeert zich op het vlak van het toegepast wetenschappelijk onderzoek. Welke kredieten worden voorzien en welke initiatieven worden genomen om de vereiste databestanden uit te bouwen en toegankelijk te maken ? Welke **opleidingsfaciliteiten** worden voorzien voor de overheidsdiensten en voor zij die rapporten zullen moeten opstellen en de Mspraak begeleiden ?

Een goede uitgangstekst voor de discussie over de inhoudelijke en proceduriële kant van de MER wordt geboden door de principes die werden aangenomen door de regeringsexperten in het kader van het milieuprogramma van de UNO (zie tekst UNEP, Impact Assessment Recommendations for Future Action, meer bepaald de „Principles”, Environmental Policy and Law, 13, 1984, p. 75 en volgende).

Een goede uitgangstekst voor de discussie over het mogelijk toepassingsgebied van de MER wordt geboden in de, aan alle leden van de Vlaamse Raad overgemaakte tekst, „Nota ten behoeve van een oriënterend debat over de werkingssfeer van de milieueffectrapportering in het Vlaamse Gewest” in bijlage van stuk 139 (1981-1982), nr. 3. Voor het overige blijft het wenselijk om het experiment van de hoorzitting verder te zetten met vertegenwoordigers van de verschillende wetenschappelijke disciplines.

Dat de belangstelling ook in die middens groeit is nogmaals gebleken op de recente studiedag van de Koninklijke Vlaamse Ingenieursvereniging (Antwerpen, 14 november 1984) en van de Groep Toegepaste Ecologie (Brussel, 27 november 1984). Ook de dialoog met de milieubeweging en de industrie moet verder worden gezet.

2. Vraagtekens in verband met de integratie van de lozings- en exploitatievergunning. Sinds lang groeit de onvrede met de voortgroeïende afsplitsing van sectoriële vergunningen van de klassieke exploitatievergunning.

De tijd is wellicht gekomen om te werken aan het opnieuw

coördineren of integreren van de diverse milieuvergunningen waarmee hinderlijke inrichtingen worden geconfronteerd

Het heeft echter weinig zin om dit te **doen met** twee vergunningen, namelijk de exploitatievergunning en de lozingsvergunning. Waarom worden andere vergunningen waarmee een hinderlijke inrichting wordt geconfronteerd niet bij de coördinatie betrokken ? We denken hierbij aan de vergunning voor grondwaterwinning, de vergunning voor de centra voor de vernietiging en wegwerking van giftig afval, de vergunning voor een afvalstoffenverwijderingsinrichting, de vergunningen voor mijnen, graverij en en groeven, de vergunningen voor ondergrondsonderzoekingen, de vergunning voor stoomtoestellen, enzovoort.

Het heeft geen zin om nu een verbinding tot stand te brengen tussen twee van deze vergunningen en volgend jaar een link te leggen met een derde vergunning en binnen twee jaar een vierde en vijfde vergunning enzovoort. Wanneer men wil overgaan tot coördinatie en integratie van vergunningen vereist dit een globale en ernstige aanpak, die niet op 1,2,3 kan tot stand gebracht worden. Daarbij moeten moeilijke problemen worden opgelost, als daar zijn :

Wat is de inbreng van de gespecialiseerde administraties in de vergunningverlening (denken we alleen al maar aan de OVAM, de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij en de Waterzuiveringsmaatschappij voor het kustbekken) ?

— Beschikken de politiek verantwoordelijke colleges (College van Burgemeester en Schepenen, Bestendige Deputaties) over het geschoolde personeel om de (soms tegenstrijdige) eisen uit de adviezen van de diverse administraties te vertalen in een globale vergunning ?

— Welke rechten hebben de gespecialiseerde administraties wanneer hun wensen onvoldoende in de integrale vergunning zijn terug te vinden ?

— Geldt de regeling van de integrale vergunning alleen voor een volledig nieuwe hinderlijke inrichting of ook bij kleine uitbreidingen of wijzigingen van bestaande inrichtingen ? Moet bij kleine uitbreidingen of wijzigingen van een hinderlijke inrichting, die enkel een weerslag hebben op één milieuaspect, (bijvoorbeeld lozing van andere stoffen of verhoogde lozing) zonder andere aspecten negatief te beïnvloeden (geen verhoogde emissies in de lucht, geen toegenomen geluidshinder, geen verhoging van de veiligheidsrisico's, geen toename van de vaste afvalstoffen) de zware procedure, met raadpleging van alle instanties, gevolgd worden, of blijven daarvoor de bestaande afzonderlijke vergunningsprocedures van kracht ?

— Hoe wordt de inspraak en de openbaarheid georganiseerd ?

— Hoe wordt de procedure-democratie gewaarborgd ?

— Wat zijn de bevoegdheden van de gespecialiseerde administraties inzake controle, toezicht en sanctionering ?

Moet aan de integratie van vergunningen geen integratie van overheidsbesturen gekoppeld worden ?

— Wie oefent op regeringsniveau de voogdij uit ?

— Moet het personeelsbestand niet uitgebreid worden ?

— Moet de financiering niet gebeuren door ten uitvoerlegging van het beginsel „de vervuiler betaalt” ?

Kortom, een partiële aanpak van de coördinatie en integratieproblematiek lijkt ons een negatie van de wenselijk geachte onderlinge afstemming van het milieubeleid op het niveau

van de Vlaamse Gemeenschap. Deze integrale aanpak is nochtans gewenst, maar veronderstelt een ruim debat onder alle betrokkenen (administratie, industrie, milieubeweging, lokale en regionale besturen...). Dit debat moet dringend op gang gebracht worden. Ondertussen kan werk gemaakt worden van de dringend geachte modernisering van de exploitatievergunning.

3. Over het opgaan van de bouw- in de milieuvergunning. Het voorgestelde artikel 5 heeft al aanleiding gegeven tot tegenstrijdige interpretaties. Volgens de enen zou in de plaats van het woord „milieuvergunning”, het woord „bouwvergunning” moeten staan. Een materiële vergissing dus. Als de vergissing wordt recht gezet zou artikel 5 beteken dat de bouwvergunning gewoon blijft bestaan, doch als er tegelijkertijd voor de op te richten werken een milieuvergunning nodig is, zou de bouwvergunning bij dezelfde overheid moeten aangevraagd worden als de milieuvergunning. Voorbeeld : voor de oprichting van een hinderlijke inrichting van eerste klasse in een gebied waarvoor een BPA bestaat zouden in plaats van de huidige verlening van de exploitatievergunning door de Bestendige Deputatie en de bouwvergunning door het College van Burgemeester en Schepenen, beide vergunningen door de Deputatie worden verleend. In die interpretatie schept artikel 11 § 2 problemen.

Het College zou wel gebonden zijn door een negatief advies van de gemachtigde ambtenaar voor Stedebouw, doch de Deputatie niet...

Volgens anderen staat het woord „milieuvergunning” er wel op zijn plaats, en is alleen de formulering van artikel 5 slordig.

Bedoeld wordt te zeggen dat, wanneer er gelijktijdig een milieu- en een bouwvergunning is vereist, de bouwvergunning opgeslorpt wordt door de milieuvergunning. De milieuvergunning geldt als bouwvergunning. Méér nog, de aanvrager mag zelfs geen bouwvergunning meer aanvragen.

Wij nemen aan dat de tweede interpretatie de bedoeling van de Gemeenschapsministers weergeeft. Artikel 5 heeft dan ook zeer vergaande gevolgen : in één artikel worden de waarborgen die de wet op de Stedebouw en de Ruimtelijke Ordening bieden, vrijwel volledig afgeschaft met betrekking tot de hinderlijke inrichtingen. We verduidelijken dat even :

1. De wet op de ruimtelijke ordening schrijft een verschillende procedure voor, naargelang voor het betrokkengebied al of niet een BPA is goedgekeurd. Dit onderscheid wordt nu opgeheven en vervangen door een nieuw onderscheid. De procedure verschilt naargelang het om een inrichting gaat van eerste klasse (Bestendige Deputatie), een overheidsinstelling (Vlaamse Executieve) of een inrichting van tweede en derde klasse (College). Dit heeft verschillende belangrijke consequenties.

1. De wet op de stedebouw voorziet in een „drie-trapsstelsel” in verband met de vergunningverlening. De beslissing wordt in eerste aanleg genomen door het College (met bindend advies van de gemachtigde ambtenaar of naleving van de voorschriften van het BPA). De aanvrager kan ingeval van weigering beroep instellen bij de Bestendige Deputatie. Het Schepencollege en de gemachtigde ambtenaar kunnen tot slot in beroep gaan bij de Vlaamse Executieve. Dit stelsel wordt nu kennelijk voor de hinderlijke inrichtingen opgeheven. Voor inrichtingen van eerste klasse en inrichtingen van een gemeente een vereniging van gemeenten en van een OCMW, wordt overgeschakeld op een „tweetrapsstelsel”. Voor de andere overheidsinrichtingen wordt het zelfs maar een „één-trapsstelsel”. Dit vermindert aanzienlijk de rechten van de aanvrager en de korrektie mogelijkheden van de gemeenten en

de provinciale directies van Stedebouw.

2. De wet op de stedebouw voorziet de mogelijkheid dat de gemachtigde ambtenaar een bouwvergunning schorst als de procedure onregelmatig is verlopen of omdat het schepencollege zijn advies niet in acht nam. De Gemeenschapsminister kan een geschorste vergunning vernietigen. Deze regeling wordt niet expliciet opgenomen in het ontwerp-decreet en ligt in het licht van artikel 11 § 2 onbestaande indien de Bestendige Deputatie moet beslissen.

3. Hoe zit de regeling ten aanzien van de tijdelijke inrichtingen ? Wat indien voor dergelijke inrichting volgens de wet op de stedebouw wel een bouwvergunning is vereist ? De problemen zijn oplosbaar als er voor het betrokken gebied een BPA bestaat, maar wat als er geen BPA is ? Moet dan het advies van de gemachtigde ambtenaar worden gevraagd ? Is de beslissingstermijn dan 2 maanden (artikel 15 § 1) of 75 dagen (wet stedebouw) ? In beide gevallen stellen er zich problemen inzake beroep. Wordt de regeling van de wet stedebouw volledig terzijde geschoven ?

De problemen kunnen het best geïllustreerd worden aan de hand van een voorbeeld. Stel dat iemand een tijdelijke vergunning wil voor het aanleggen gedurende 3 maanden van een schrootopslagplaats voor 20 à 25 voertuigen. Moet er dan ja (wet stedebouw) dan nee (ontwerp-decreet) een openbaar onderzoek worden georganiseerd ? Moet dan ja (wet stedebouw) dan nee (ontwerp-decreet) het advies van de gemachtigde ambtenaar van stedebouw worden ingewonnen ?

4. Hoe zit de regeling voor inrichtingen van vierde klasse ? Houdt artikel 5 in dat dergelijke meldingsplichtige inrichtingen die ingevolge de wet op de stedebouw toch vergunningsplichtig zijn, helemaal geen bouwvergunning meer hoeven te bezitten ?

Stel dat een mazoutopslagtank een hinderlijke inrichting is van 4de klasse waarvoor algemene voorschriften bestaan. Wat gebeurt er nu wanneer een burger dergelijke tank in zijn tuin wil ingraven (de tuin is aangegeven als groene ruimte in het van kracht zijnde BPA) en hij daarvoor drie bomen moet rooien ? Moet hij voor het rooien van de bomen een bouwvergunning hebben of niet ?

5. De in het ontwerp in het vooruitzicht gestelde milieuvergunning is in essentie een tijdelijke vergunning. Een termijn van ten hoogste 20 jaar (artikel 18 § 2) wordt in het vooruitzicht gesteld. In geval van proefvergunning is dit 2 jaar. Voor een tijdelijke inrichting is dit 1 jaar of 3 maanden (artikel 2, 7°), eventueel verlengd voor dezelfde duur (artikel 18 § 4). De inhoud van de vergunning kan voortdurend door de vergunningverlenende overheid of door de Vlaamse Executieve worden gewijzigd of aangevuld (artikel 21). Bovendien kan de vergunning worden geschorst of opgeheven als de exploitatievoorwaarden niet worden nageleefd.

Dit tijdelijke en precaire karakter van de milieuvergunning sluit aan bij wat thans reeds voorzien is ten aanzien van de exploitatievergunning in titel 1 van het ARAB en in alle andere milieuvergunningssstelsels die zich in de loop des tijds hebben ontwikkeld.

Dit tijdelijke, evoluerende, aan de technische evolutie gebonden precaire karakter van de milieuvergunningen vormt meteen ook een essentieel verschil met de bouwvergunning.

De bouwvergunning schept een blijvend recht, een toestand die vrijwel onomkeerbaar is. Dat is niet zo met de milieuvergunning. Dat is meteen ook de reden waarom het onzinnig is de bouwvergunning als onderdeel op te vatten van de milieuvergunning. Men kan geen „blijvend recht” ondergeschikt maken aan een „tijdelijke gunst”. Want wat gaat er gebeuren als de milieuvergunning wordt ingetrokken omdat de exploitatievoorwaarden niet worden nageleefd ? Wordt het door de milieuvergunning vergunde bouwwerk dan een strafbaar feit ?

Artikel 65 van de wet van 29 maart 1962 bepaalt immers dat het instandhouden van werken zonder bouwvergunning strafbaar is. Derden zouden zelfs ingevolge artikel 65 van de wet van 29 maart 1962 van de rechter kunnen bekomen dat de plaats in de vorige staat moet worden hersteld... Dat zijn uiteraard sancties die veel verder gaan dan het stilleggen van een bedrijf, het opleggen van milieubescherpende maatregelen of het verbieden van bepaalde procédés of werkmethodes...

Er kunnen nog tientallen problemen in die zin worden opgerakeld aangezien het niet duidelijk is of het decreet op de milieuvergunning cumulatief moet toegepast worden met de wet op de stedenbouw, of dat daarentegen de toepassing van het decreet de toepassing van de wet uitsluit. Zowel in het ene als in het andere geval zal men voor zeer onaangename verrassingen komen te staan

Onverminderd deze wetstechnische bezwaren vindt hij dat een opsorping van de bouwvergunning door de milieuvergunning niet gewenst is. Wel is een coördinatie tussen beide gewenst. Er zijn voorbeelden genoeg uit het verleden waaruit blijkt dat een ongecoördineerde aanpak problemen geeft. Aan dergelijke coördinatie moet volgende beginselen ten grondslag liggen.

1. Beide vergunningen moeten met hun eigen finaliteit naast elkaar blijven bestaan. Veel milieuvergunningsplichtige handelingen zijn bovendien niet onderworpen aan een bouwvergunning.

2. Indien beide vergunningen gelijktijdig verplicht gesteld zijn moet de geldigheid ervan geschorst worden, totdat beide vergunningen bekomen zijn.

3. De bouwvergunning moet bij nieuwe inrichtingen en uitbreidingen gelden als „spilvergunning”, dit wil zeggen dat bij het verlenen van de bouwvergunning rekening moet kunnen gehouden worden met het resultaat van de milieuvergunningsaanvraag. Dat houdt in dat er eerst uitspraak dient gedaan te worden over de milieuvergunningsaanvraag, alvorens er uitspraak kan gedaan worden over de bouwvergunningsaanvraag. Dat zou kunnen bekomen worden door het inschrijven van een tweede lid in artikel 54, § 1 van 29 maart 1962 dat bepaalt dat het College uitspraak doet over de bouwvergunning binnen een bepaalde periode nadat uitspraak is gedaan over de milieuvergunning.

Een andere oplossing bestaat erin de besluitvorming over de beide vergunningen geschieden te houden, doch in beide regelingen een artikel in te schrijven in de zin van artikel 50 van het Decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen.

4. Op termijn kan dan werk gemaakt worden van een verdere integratie van alle echte milieuvergunningen en een gelijktijdige coördinatie met de bouwvergunning.

#### 4. Bevoegdheidsproblematiek

Titel I van het ARAB wordt door het decreet niet opgeheven, blijkbaar onder invloed van de Conclusies van de Raad van State in zijn advies L.15.332/8 van 19 mei 1983 :

— Artikel 6, § 1, II, 3<sup>o</sup> van de bijzondere wet kent aan de gewesten enkel dat bestanddeel van het ARAB toe dat het voorwerp uitmaakt van titel I.

Deze bevoegdheidstoekenning geldt niet in de mate dat de regeling vervat in titel 1 strekt tot bescherming van het personeel van de inrichtingen, bescherming die tot de bevoegdheid van het Rijk blijft behoren (p. 8)“.

Wanneer het decreet wordt aangenomen en de nieuwe indelingslijst door de Vlaamse Executieve vastgesteld (zie art. 46), zullen de hinderlijke inrichtingen met twee vergunningsstelsels worden geconfronteerd :

1. Een nieuw milieuvergunningstelsel, volgens de nieuwe indelingslijst en de nieuwe procedure, onder toezicht van de gewestelijke overheid.
2. Een oud vergunningstelsel, volgens de oude indelingslijst en procedure, onder toezicht van de nationale overheid maar beperkt tot de bescherming van het personeel van de hinderlijke inrichtingen.

Vindt de Vlaamse Executieve dit een wenselijke evolutie ? Zo nee, welke stappen heeft de Vlaamse Executieve al genomen om de zaak ter sprake te brengen in het Overlegcomité ?

Bovendien zou de nationale overheid er aan denken de risico-analyse en de daaraan gekoppelde veiligheidsrapportering in uitvoering van de post-Seveso richtlijn (EG-richtlijn 82/501 van 24.6.1982) onder te brengen, als nationale materie, in de nationale wetgeving. Daarover zou in de Hoge Veiligheidsraad een akkoord zijn bereikt. Dreigt er daar geen bevoegdheidsconflict, gelet op art. 2, 5<sup>o</sup> van het ontwerp-decreet ?

Een lid sluit zich aan bij de algemene opmerkingen van het vorige lid.

Het betreft hier een kaderdecreet, waarbij te veel uitvoering aan de Vlaamse Executieve overgelaten wordt, (onder meer wat betreft de procedures in verband met het aanvragen van een vergunning, het verlenen en weigeren van die vergunningen, het vastleggen van de modaliteiten, de aanduidingen voor de categorieën van MER en VR en dergelijke meer).

Het doel van het decreet is de hervorming van titel 1 van het ARAB. Hierbij is misbruik gemaakt om fundamentele wijzigingen door te voeren : er wordt namelijk een koppeling doorgevoerd met de lozingsvergunning en de bouwtoelating.

Het lid waarschuwt ervoor dat er in dat verband conflicten kunnen komen : bedrijfsgebouwen kunnen illegaal worden na het verstrijken van de milieuvergunning.

Het lid betreurt de oprichting van een nieuwe administratie.

De Gemeenschap sminister repliceert dat dit nergens in het ontwerp-decreet vermeld staat.

Voor de integratie van de verschillende vergunningen is het volgens het lid, nog te vroeg. Hij verkiest een coördinatie op vrijwillige basis. Bovendien is de integratie onvolledig (want de grondwaterbeheervergunning en de afvalvergunning zijn hier niet opgenomen). Inzake MER en VR dienen de goedkeuring van de EG-richtlijn afgewacht te worden. Inzake VR vreest hij met name voor de brandveiligheid een bevoegdheidsconflict met de nationale overheid. Hij stelt voor deze zaak aan het Arbitragehof voor te leggen. De termijnen zijn te zwaar (cfr. klasse 1 kan tot 19 maanden uitlopen).

Een lid stelt men gehypothekeerd is door de slechte procedure, voorzien in de stedenbouwwet van 1962. Er is geen grotere onrechtvaardiger procedure dan de beroepsprocedure waarbij een verwarring is tussen rechter en partij.

Men moet weten wat men wil inzake decentralisatie en de rol van het Schepencollege. Het bestaande systeem van stedenbouw (rol van de gemachtigde ambtenaren) dient evenwel gerespecteerd zoals het nog bestaat. Het decreet is een goede stap voorwaarts ter correctie van ondemocratische procedures.

Een lid stelt dat het ontwerp-decreet niet voor advies aan de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu voorgelegd werd en dat de Vlaamse Executieve het ontwerp-decreet niet unaniem goedkeurde.

Een lid dringt er op aan dat de volledige eindtekst van het ontwerp van decreet aan de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu

zou worden voorgelegd.

De Gemeenschapsminister herhaalt dat aan de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu wel degelijk advies gevraagd werd op 27 februari 1984 over een ontwerp-besluit houdende het reglement voor de als hinderlijk ingedeelde inrichtingen

Deze Raad bracht op 15 juni 1984 advies uit. In dat advies werd vooropgesteld dat het verkieslijk is het ontwerp-besluit uit te splitsen in een kader-decreet enerzijds en een of meerdere uitvoeringsbesluiten anderzijds. Dit advies werd gevolgd.

Een lid meent dat er grote bezwaren zijn tegen dit ontwerp zowel vanuit leefmilieukringen als vanuit de industrie. Het ontwerp-decreet kan verbeterd worden inzake termijnen en ontbrekende vergunningen.

De termijnen dienen tot een minimum te worden herleid terwijl de drie niet in het ontwerp voorkomende vergunningen zouden moeten gecoördineerd worden met de milieu- en bouwvergunning.

Een lid maakt een aantal fundamentele opmerkingen Het ontwerp van decreet groepeerde de bouw, de lozings- en de milieuvergunning. Deze slokt als het ware de bouwvergunning op. Hierdoor wordt de ruimtelijke ordening als facet ondergeschikt gemaakt aan de sector leefmilieu. Dit weerspiegelt zich ook in het feit dat in artikel 24 geen mogelijkheid tot beroep werd opgenomen door de gemachtigde ambtenaar. Ook hier wordt het planologisch aspect van de vergunning onvoldoende bekeken.

Het lid pleit ervoor dat elke vergunning (lozings-, bouw- en exploitatievergunning) zijn eigen finaliteit krijgt. Zolang zij niet positief zijn, schorsenzij mekaar. Bijvoorbeeld, een negatief advies inzake de bouwvergunning zet de procedure inzake exploitatievergunning stop.

Verder meent het lid dat de wet op de Ruimtelijke Ordening en de Stedebouw door dit decreet onrechtstreeks wordt gewijzigd. De vergunningen kunnen het gewestplan wijzigen.

Een tweede fundamentele opmerking betreft de uitvoeringsbesluiten. Op de 46 artikelen die het ontwerp van decreet bevatten, zijn er 29 waarvan de Executieve nog verdere uitvoering moet geven, zonder dat van deze uitvoeringsbepalingen zelfs de basisbeginselen zijn aangegeven. Met andere woorden, de Executieve kan alle kanten op met de opstelling van de lijst en de onderverdeling in klassen zoals bepaald in artikel 3 van het ontwerp.

Over de koppeling van bouw-, exploitatie- en lozingsvergunning vraagt het lid waarom deze drie vergunningen werden samengesmolten en niet eveneens de vergunning vereist in toepassing van het afvaldecreet en van het decreet houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer ?

Verder wil het lid weten waarom niets voorzien wordt voor ontginningen.

Hetzelfde lid merkt op dat de Raad van State geen advies heeft verleend over de coördinatie van bouw- en milieuvergunning.

Het lid vraagt zich verder af waarom er vier klassen zijn voorzien. De procedures moeten worden bepaald in functie van de klassen. Aangezien men niet weet wat de klassen inhouden, weet men ook niet of de voorgestelde procedure de goede is.

Wat de lijsten betreft maakt het lid de opmerking dat de Vlaamse Executieve alle kanten uitkan met de uitvoeringsbesluiten.

De Gemeenschapsminister geeft hierop een globaal antwoordt. Hij verwijst hierbij naar zijn inleidende uiteenzetting, waarin meerdere van de gestelde vragen en bemerkingen reeds aan bod kwamen.

Op detailvragen zal hij antwoorden bij de artikelsgewijze bespreking.

Wat de bevoegdheid van de Vlaamse Executieve betreft, wijst de Gemeenschapsminister erop dat de huidige reglementering integraal is opgenomen in een uitvoeringsbesluit (Regentsbesluit — titel 1 van het ARAB).

Oorspronkelijk was er eveneens een ontwerp-uitvoeringsbesluit maar, ingaand op de suggestie van de Raad van State, werd een ontwerp van kaderdecreet opgesteld. Een kaderdecreet wordt verantwoord door de techniciteit van de materie.

Wat de invoering van de milieueffectrapportering en de veiligheidsrapportering betreft, gebeurt dit nu bij het voorliggend ontwerp-decreet en niet bij een besluit van de Vlaamse Executieve, zoals een lid verkeerdelijk stelt.

In akkoord met de Vlaamse Executieve kan de vrij summiere tekst van artikel 7 van het ontwerpdecreet, verder uitgewerkt worden.

Op de opmerking van een lid of de integratie van de vergunningen niet dient uitgesteld, verwijst de Gemeenschapsminister naar de beleidsverklaring van de Vlaamse Executieve.

De integratie van de lozings- en de exploitatievergunning is een eerste stap.

Verwijzend naar zijn inleidende uiteenzetting, herhaalt de Gemeenschapsminister dat wat de vergunningen opgenomen in het decreet betreffende het beheer van afvalstoffen van 2 juli 1981 en het decreet houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer van 24 januari 1984 betreft, geen integratie met die vergunningsstelsels weerhouden werd.

Deze decreten zijn van recente datum. Het aantal afvalstoffenvergunningen in het Vlaamse Gewest bedraagt slechts een tweehonderdtal, wat een zeer beperkt aantal is. Voor grondwaterwinningen die vergunningsplichtig zijn in uitvoering van het voornoemde decreet inzake het grondwaterbeheer werd in de uitvoeringsbesluiten ervan een identieke vergunningsprocedure als degene die in dit ontwerp-decreet voorzien wordt, opgenomen.

Een coördinatie van vergunningen, zoals in het voorstel van decreet houdende de coördinatie van de milieuvergunningen van de heer J. Bosmans C.S. (stuk 283 — 1984-1985) voorgesteld wordt, houdt geen vereenvoudiging in. Volgens dit voorstel van decreet kan ofwel de exploitant zelf een gecoördineerde behandeling van zijn diverse vergunningen vragen, ofwel kan de afzonderlijke niet-gecoördineerde behandeling blijven bestaan. Een decretale regeling moet eenduidig zijn, wat hier niet het geval zou zijn !

De Gemeenschapsminister wijst een lid op een tegenstrijdigheid van zijn nota : enerzijds stelt dat deze dat voor de coördinatie van de vergunningen de tijd is gekomen, maar anderzijds beweert hij dat ze onzinnig is. Hiertegen wordt door verschillende leden geprotesteerd.

De Gemeenschapsminister erkent een probleem met betrekking tot het aflopen van de vergunningstermijn ten aanzien van de gebouwen als de termijn van de milieuvergunning afloopt na 20 jaar. Hij verklaart zich bereid de tekst aan te passen.

Het probleem van de opheffing van titel 1 van het ARAB

is op te lossen : het ARAB is een Regentsbesluit en titel 1 kan worden opgeheven in het uitvoeringsbesluit.

Er is geen sprake van een dubbele ARAB-vergunning voor de externe milieuaspecten en de arbeidsbeiligheid. Nu wordt ook uit oogpunt van arbeidsveiligheid geen vergunning verleend.

Inzake de veiligheidsrapportering is er geen bevoegdheidsprobleem : ingevolge de staatshervorming kunnen zowel de Nationale Regering als de Vlaamse Executieve elk binnen hun bevoegdheid een VR opleggen.

Op de vraag of kleine gemeenten wel voldoende geschoold personeel hebben om degelijke rapporten op te stellen, verwijst de Gemeenschapsminister naar de thans geldende reglementering, waarbij de Schepencolleges nu ook vergunningen voor 2e klasse-inrichtingen afleveren en inzake 1ste klasse-inrichtingen adviezen uitbrengen.

De burgemeester is volgens deze reglementering thans ook belast met het toezicht op de inrichtingen die door het College van Burgemeester en Schepenen vergund werden en dient eveneens zich ervan te vergewissen of in bedrijf gestelde inrichtingen regelmatig vergund zijn. Alleszins moet de lokale beleidsverantwoordelijkheid worden gevaloriseerd.

Wat de adviezen van de ambtenaren betreft, wijst de Gemeenschapsminister er op dat die adviezen geen bindend karakter hebben voor de overheid die bevoegd is om te beslissen. Dit is in een democratisch systeem normaal !

Dit neemt niet weg dat in de beslissingen met andere dwingende wettelijke bepalingen, zoals de gewestplannen, rekening moet gehouden worden wil men geen vernietiging bij de Raad van State oplopen.

De politieke overheid moet de verantwoordelijkheid dragen van haar beslissingen en heeft daarbij een appreciatierecht inzake de adviezen.

De Gemeenschapsminister stelt ten slotte dat goede amendementen kunnen overwogen worden.

### **Artikelsgewijze bespreking**

#### **Opschrift**

Door mevrouw J. De Loore-Raeymaekers wordt voorgesteld in het opschrift de term „milieuvergunning” te vervangen door „leefmilieuvergunning” omdat in artikel 6 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, de term „milieu” niet voorkomt, maar wel de term „leefmilieu”. De Gemeenschapsminister stelt voor liefst de korte benaming „milieuvergunning” te behouden. Dit woord drukt duidelijk de bedoeling uit.

De Commissie is het hier mee eens.

#### **Artikel 1**

Dit artikel wordt eenparig aangenomen.

#### **Artikel 2**

Bij dit artikel worden door verschillende leden diverse amendementen ingediend.

Het amendement van mevrouw J. De Loore-Raeymaekers (stuk 294 (1984-1985) — Nr. 4) om een nieuw uitgebreid punt 1<sup>o</sup> in te voegen dat een definitie geeft van het begrip „leefmilieu” wordt verworpen met 8 stemmen tegen en 1 onthouding, nadat de Gemeenschapsminister stelt dat artikel 6 van de bijzondere wet geen definitie van het begrip „leefmilieu” bevat, maar slechts een opsomming geeft van enkele aspecten inzake leefmilieu waarvoor de Gewesten bevoegd zijn.

De heer Vanvelthoven C.S. (stuk 291 (1983-1984) — Nr. 3) heeft amendementen ingediend, ertoe strekkend diverse definities uit te breiden of te preciseren

Wat zijn amendement betreft om het woord „Minister” inhoud te geven, repliceert de Gemeenschapsminister dat ingevolge de bijzondere wet, en herhaaldelijk bevestigd door de Raad van State, in een decreet slechts delegatie kan gegeven worden aan de Vlaamse Executieve en niet aan een lid ervan. Het is de zaak van de Vlaamse Executieve zelf de delegatie van haar leden te regelen.

Dit amendement wordt verworpen met 7 stemmen tegen en 2 stemmen voor.

Voor het tweede punt „hinderlijk ke inrichtingen” gaat de Minister akkoord om in de definitie van „inrichtingen” het woord „activiteiten” te vervangen door „handelingen”. De Commissie is het daarmee eens.

Het amendement C van mevrouw J. De Loore-Raeymaekers (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 4) om dit begrip uit te breiden tot alle belangrijke infrastructuurwerken wordt door de Gemeenschapsminister afgewezen omdat hierop de milieuvergunning niet van toepassing is. Infrastructuurwerken zijn wel bouwvergunningsplichtig.

Het amendement wordt door de Commissie verworpen met 7 stemmen tegen en 2 voor.

Het amendement bij de definitie van „inrichtingen” van de heer J. DeMol (stuk 291 (1984-1985) -Nr. 9) is tevens een veruiming van het begrip en de auteur vraagt eveneens, voor wat betreft het vaststellen van de lijst van inrichtingen, dat het advies van de Commissie voor Leefmilieu van de Vlaamse Raad en van de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu zal worden ingewonnen. Anders zou de Executieve, aldus de auteur, op zijn minst veel te veel speelruimte hebben.

Verschillende leden, hierin bijgetreden door de Gemeenschapsminister, vinden het absurd dat de Vlaamse Raad als adviesorgaan van de Vlaamse Executieve wordt „gebruikt”.

De voorgestelde adviesprocedure zou ongrondwettelijk zijn.

Verder argumenteert de Gemeenschapsminister dat men in een decreet niet naar een orgaan kan verwijzen dat slechts via een uitvoeringsbesluit is opgericht, wat het geval is met de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu. Hij belooft evenwel uitdrukkelijk de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu zoveel mogelijk advies te vragen.

Wat het begrip „leidingen” betreft dat toegevoegd wordt meent de Gemeenschapsminister dat dit als een onderdeel van „installaties” dient beschouwd.

Voor „vliegvelden” is de inplanting, en dus het ruimtelijk aspect van belang. De werkplaatsen, die behoren bij vliegvelden, en de brandstofop slagplaatsen zijn natuurlijk wel milieuvergunningsplichtig.

De geluidshinder van vliegtuigen valt grotendeels niet onder de bevoegdheid van de Vlaamse Raad. Daarmee is de au-

teur het niet eens en hij bedoelt met leidingen bijvoorbeeld grote pijpleidingen, hoogspanningsleidingen en dergelijke meer.

Het amendement van de heer J. De Mol wordt verworpen met 2 stemmen voor, 6 stemmen tegen en 2 onthoudingen.

De Gemeenschapsminister vraagt ook het amendement van de heer Vanvelthoven bij de definitie van de term „exploiteren” niet aan te nemen omdat hierin het begrip „het lozen van afvalwater” niet inbegrepen is. In het ontwerp-decreet wordt het lozen van afvalwater in het kader van de coördinatie van de verschillende vergunningsstelsels wel uitdrukkelijk voorzien.

Dit amendement wordt eveneens door de Commissie verworpen met 7 stemmen tegen en 2 stemmen voor.

De Gemeenschapsminister vraagt tevens het amendement van dezelfde auteur bij de bepaling van de term „exploitant” te verwerpen. Hier ontbreken de woorden „of voor wiens rekening een inrichting wordt geëxploiteerd”. In de praktijk komt het dikwijls voor dat een eigenaar een bedrijf laat exploiteren door een aangestelde. De eigenaar blijft in dat geval de eigenlijke „exploitant” en de juridische verantwoordelijke.

De Commissie verwerpt dit amendement met 7 stemmen voor en 2 tegen

Ook een subamendement van de heer P. Matthys C.S. ertoe strekkend de woorden „daaronder begrepen het lozen van afvalwater” uit de tekst te lichten wordt verworpen met 7 stemmen tegen, 2 stemmen voor en 2 onthoudingen, om dezelfde redenen als vermeld bij de verwerping van het gelijkaardige amendement van de heren L. Vanvelthoven.

Bij de definitie van het begrip „milieueffectrapport” zijn er twee amendementen van dezelfde strekking, houdende een precisering van dit begrip (amendement van mevrouw De Loore-Raeymaekers (stuk 291 (1984-1985) — nr. 4) enerzijds en van de heer J. De Mol (stuk 291 (1984-1985)-Nr. 9) anderzijds).

De Gemeenschapsminister verwijst voor dit punt naar artikel 7. Daar zal blijken dat het begrip „milieueffectenrapport” inderdaad verruimd wordt.

Hetzelfde geldt voor het amendement van de heer J. De Mol (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 9) bij punt 5<sup>o</sup> houdende invoering van het begrip „Veiligheidsrapport”. Overigens verwijzen beide amendementen van deze auteur naar teksten die niet bestaan.

De Gemeenschapsminister stelt voor dat de Commissie deze punten (4<sup>o</sup> en 5<sup>o</sup>) hier zou weglaten, vermits ze uitvoeriger omschreven worden in artikel 7, en verder in het ontwerp-decreet niet meer voorkomen.

De commissie is het daarmee eens en beslist eenparig de 4<sup>o</sup> en 5<sup>o</sup> van artikel 2 weg te laten. De amendementen op deze punten vervallen hierdoor. De overige punten van dit artikel worden later vernummerd.

Het amendement E van mevrouw De Loore-Raeymaekers (stuk 291 (1984-1985) -Nr. 4) ten einde inde definitie van „tijdelijke inrichting” na het woord „leefmilieu”, de woorden „de ruimtelijke ordening en het natuurbehoud” toe te voegen, is volgens de Gemeenschapsminister overbodig omdat deze reeds vervat zijn in het begrip „leefmilieu”.

De Commissie verwerpt dit amendement met 4 stemmen tegen, 2 stemmen voor en 2 onthoudingen.

Een lid vraagt uitleg over de definitie van „tijdelijke inrich-

ting”. Hij meent dat het begrip „tijdelijk” rekbaar is, en bovendien stelt hij vast dat ingevolge artikel 15, § 2 van het ontwerp-decreet geen openbaar onderzoek moet worden ingesteld bij de vergunningsprocedure van een tijdelijke inrichting. Hij suggereert dat het beter is geen onderscheid te maken tussen definitieve en tijdelijke vergunningen.

De Gemeenschapsminister verklaart dat het begrip „tijdelijke inrichting” nu ook in de geldende reglementering, opgenomen in titel 1 van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming, voorkomt.

Hierbij is een in de tijd beperkte exploitatie voorzien. Zo worden als „tijdelijke inrichtingen” beschouwd : bouwwerven, met een maximale duur van één jaar, een eenmalige kleiduifschieting ; een circus dat enkele dagen opgesteld wordt.

Het is voor dergelijke beperkte activiteiten dat er een tijdelijke vergunning is voorzien.

Bij punt 8 houdende definitie van „belanghebbende” zijn er amendementen van verschillende leden ertoe strekkend deze definitie te preciseren en uit te breiden. Ook in het advies van de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud is hiervan sprake (cf. stuk 291 (1984-1985) – Nr. 11).

De Gemeenschapsminister meent dat gezien het woord „belanghebbende” slechts drie keer voorkomt (met name in de artikelen 21, 24 en 26), het beter is dit begrip te preciseren in artikel 24. Voor de discussie over dit begrip wordt verwezen naar de bespreking van dat artikel.

De Commissie is het er eenparig mee eens punt 8 van artikel 2 weg te laten.

Het geamendeerde artikel 2 wordt vervolgens eenparig aangenomen.

### Artikel 3

Gezien de verwerping van zijn amendement bij artikel 2 en de door de Gemeenschapsminister gedane toezegging trekt de heer J. De Mol (stuk 291(1984-1985) – Nr. 9) zijn gelijkaardige amendementen bij dit artikel in.

Vervolgens komen de amendementen van de heer L. Vanvelthoven ter sprake. Het principe vervat in het amendement bij § 1 ertoe strekkend slechts 3 klassen in te voeren, wordt door de Gemeenschapsminister gesteund en overgenomen. Hij zal de voorziene tweede en derde klasse samensmelten.

Wat het voorstel betreft om het advies in te winnen van de Vlaamse Raad voor het leefmilieu, verklaart de Gemeenschapsminister dat de Vlaamse Executieve maximaal het advies zal vragen van de Vlaamse Raad voor het leefmilieu, voor de uitvoering van dit decreet. Dit kan niet in de tekst van het ontwerp worden opgenomen, om dezelfde reden als bij de bespreking van het gelijkaardig amendement bij artikel 2.

**o p** voorstel van een lid beslist de Commissie eenparig artikel 3 als volgt te lezen :

„De inrichtingen die hinderlijk worden geacht voor de mens en het leefmilieu worden in drie klassen ingedeeld, afhankelijk van de aard en de belangrijkheid van de daaraan verbonden milieueffecten.

De Vlaamse Executieve stelt de lijst en de klassen van die inrichtingen vast.”

Het amendement onder § 2 van de heer L. Vanvelthoven c.s.

(stuk 291 (1984-1985) — Nr. 3) acht de Gemeenschapsminister overbodig. Het wordt door de ondertekenaar ingetrokken en hetzelfde gebeurt met het amendement onder § 3 van dezelfde auteur, nadat verschillende leden — hierin bijgetreden door de Gemeenschapsminister — hebben geargumenteed dat, enerzijds de evolutie sneller kan zijn dan een periode van vijfjaar, terwijl anderzijds de mogelijkheid bestaat dat — indien na de verstreken periode van vijf jaar — de Executieve niets doet de geldigheid van de bestaande indelingslijst in gevaar wordt gebracht, wat leidt tot rechtsonzekerheid.

Vervolgens wordt artikel 3, aldus geamendeerd, eenparig aangenomen.

#### Artikel 4

Ingevolge de vermindering tot 3 klassen in artikel 3 moeten in artikel 4 gelij kaardige aanpassingen gebeuren. Daartoe strekken de amendementen A en B van de heer L. Vanvelthoven C.S. (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 3) bij dit artikel. Beide amendementen worden eenparig aangenomen.

Het amendement C van dezelfde auteur op dit artikel wordt door de Gemeenschapsminister overbodig geacht, aangezien de meldingsplicht voor exploiteren en veranderen reeds bepaald is in § 2 van artikel 4 van het ontwerp. Wel kan de toevoeging van het laatste lid van het amendement C worden aangevaard. Dit luidt als volgt : „De Vlaamse Executieve bepaalt de wijze waarop de melding dient te geschieden.”

Deze tekst wordt eenparig aangenomen en aan § 2 van artikel 4 van het ontwerp toegevoegd.

Het artikel 4 wordt, aldus geamendeerd, eenparig aangenomen.

#### Artikel 5

De Gemeenschapsminister dient namens de Vlaamse Executieve een nieuwe tekst in voor artikel 5, luidend als volgt :

„§ 1. De vergunning als bedoeld in artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, voor een inrichting waarvoor een milieuvergunning nodig is, wordt geschorst zolang de milieuvergunning niet is verleend.

In dit geval gaat de termijn bepaald in artikel 52 van genoemde wet van 29 maart 1962 pas in op de dag dat de milieuvergunning wordt verleend.

Wordt de milieuvergunning evenwel geweigerd dan vervalt de bouwvergunning van rechtswege op de dag van de weigering in laatste aanleg.

§ 2. De milieuvergunning voor een inrichting waarvoor krachtens artikel 44 van bovengenoemde wet een bouwvergunning nodig is, wordt geschorst zolang deze laatste niet is verleend.”

Deze tekst wordt gekoppeld aan twee andere amendementen, die ertoe strekken § 2 van artikel 11 en § 2 van artikel 17 weg te laten

De Gemeenschapsminister verwijst hiervoor naar het verslag van de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud, en naar de amendementen van verschillende leden over dit artikel.

Al deze amendementen strekken ertoe de integratie van de

bouw- en exploitatievergunning niet door te voeren. Verder wijst de Gemeenschapsminister op de vraag van de hoger vermelde commissie om niet te raken aan de bevoegdheden die zijn vastgelegd in de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening ; onder meer zou door de oorspronkelijke tekst van dit artikel 5 de bouwaanvraag voor een inrichting van eerste klasse niet meer onder de bevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen vallen.

De voorzitter van de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud citeert vervolgens de door deze Commissie voorgestelde tekst :

„De vergunning, als bedoeld in artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, voor een inrichting waarvoor krachtens dit decreet een milieuvergunning nodig, wordt geschorst zolang de milieuvergunning niet is verleend. Hetzelfde geldt voor de milieuvergunning voor zover een vergunning als bedoeld in artikel 44 van bovengemelde wet vereist is.”

Hij geeft een toelichting bij het tweede gedeelte van dit amendement. In toepassing van het decreet van 28 juni 1984 houdende aanvulling van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, is een bouwvergunning vereist om het gebruik van sommige vergunde gebouwen te wijzigen. Het is daarom nodig in het voorliggend ontwerp van decreet te bepalen dat de milieuvergunning geschorst wordt tot het ogenblik dat de bedoelde bouwvergunning is verleend. Deze wederkerigheid wordt voorzien om meer rechtszekerheid aan de burger te verlenen.

De Gemeenschapsminister meent dat de problematiek van de zogenaamde wederkerigheid van bouw- en exploitatievergunning is opgevangen door § 2 van het amendement van de Vlaamse Executieve.

De tekst van deze § 2 komt dus inhoudelijk overeen met de bedoeling van het advies van de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud, en, hoewel de wederkerigheid weinig effect zal hebben bij gewone bouwaanvragen, zal deze paragraaf wel kunnen spelen bij bestemmingswijzigingen krachtens het voornoemde decreet van 28 juni 1984.

De verslaggever gaat akkoord met deze tekst en een lid kan zich, namens de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud, akkoordverklaren met deze nieuwe tekst.

De in het advies van de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud voorgestelde tekst wordt derhalve niet aangehouden.

Een lid meent dat de bezwaren in verband met de tijdelijke vergunning door een ander lid opgeworpen bij artikel 2, nog steeds gelden.

Verder stelt hij zich vragen over de geldigheidstermijn van de bouwvergunning en de definitieve vervallenverklaring van die vergunning in geval van weigering van de milieuvergunning. Het zou tegen de beginselen van behoorlijk bestuur zijn dat door een weigering van de milieuvergunning de bouwvergunning eeuwigdurend zou geschorst blijven.

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop dat dit probleem is opgevangen door het toevoegen van een alinea waarin voorzien wordt dat de bouwvergunning van rechtswege vervalt op de dag van de definitieve weigering van de milieuvergunning.

Het lid wil ook nog weten waarin dan uiteindelijk de milieuvergunning bestaat en of alle fasen van beroep moeten worden afgewacht alvorens van de bouwvergunning mag gebruik gemaakt worden.

De Gemeenschapsminister verklaart dat de milieuvergunning bestaat uit lozings- en exploitatievergunning en dat een milieuvergunning, als verleend wordt beschouwd, wanneer ze in eerste aanleg werd verleend en niet geschorst, ingevolge een beroep zoals bedoeld in hoofdstuk IV en wanneer ze in beroep is verleend.

In verband met de termijn bepaald in artikel 52 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de stedenbouw en van de ruimtelijke ordening, meent een lid dat men met allerlei middelen deze termijn eindeloos kan verlengen. Hij stelt de vraag of het niet wijs zou zijn hier een maximum-termijn van 3 jaar in te voeren.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat over een milieuvergunning binnen een bepaalde termijn uitspraak moet worden gedaan. De termijn van één jaar, bepaald in artikel 52, § 2 van de stedenbouwwet, gaat in op de dag dat de milieuvergunning is verleend.

De heer J. De Mol dient vervolgens een subamendement in op het amendement van de Vlaamse Executieve bij artikel 5, ertoe strekkende in § 1, na de woorden „de vergunning als bedoeld in artikel 44” de woorden „en artikel 48” toe te voegen.

Volgens de auteur van het amendement blijkt duidelijk dat er — in afwijking van artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de stedenbouw en van de ruimtelijke ordening — een geëigende procedure is voorzien voor bouw-aanvragen ingediend door publiekrechtelijk ke rechtspersonen.

Het is dus gepast hier ook artikel 48 in de tekst in te schrijven, vermits ook publiekrechtelijk ke rechtspersonen milieuvergunningen kunnen aanvragen.

De Gemeenschapsminister repliceert dat dit niet nodig is vermits in artikel 44 het principe van de bouwvergunningsplicht staat en artikel 48 uitsluitend handelt over de instantie die de bouwvergunning, bedoeld in artikel 44 aflevert, voor sommige publiekrechtelijke rechtspersonen. Dus ook de aanvragen bedoeld in artikel 48 van de hogerge-noemde wet van 29 maart 1962 vallen onder de toepassing van artikel 5 van dit decreet.

Vervolgens trekt de heer Van Rompaey zijn amendement (stuk 291(1984-1985) — Nr. 2) in. De heer Vanvelthoven trekt eveneens zijn amendement (stuk 291(1984-1985) — Nr. 3) in.

Het amendement van de heer A. Claes (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 5) wordt in het licht van de gevoerde argumentaties en de daardoor gewijzigde tekst van dit artikel eenparig verworpen.

Het amendement A (in hoofddorde) van de heer J. De Mol (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 9) wordt ingetrokken en het amendement B (in bij komende orde van dezelfde auteur) wordt verworpen met 1 stem vóór, 1 onthouding en 6 stemmen tegen.

Het hoger ingediende amendement van de Vlaamse Executieve houdende vervanging van artikel 5 door een gans nieuwe tekst, wordt eenparig aangenomen.

Het subamendement van de heer J. De Mol op dit amendement (cf. hoger) wordt verworpen met 7 stemmen tegen en 1 stem vóór.

De heer J. De Mol trekt zijn amendement in houdende in-

voering van een nieuw artikel 5bis (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 9).

De nieuwe lezing van artikel 5 wordt vervolgens eenparig aangenomen.

#### Artikel 6

De heer L. Vanvelthoven licht kort zijn amendement toe (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 3). Hij baseert zich op de opmerkingen ter zake van de Raad van State, die de vraag opwierp wat er gebeuren zou als de exploitatie op het grondgebied van 2 provincies of 2 gemeenten zou gesitueerd zijn. Dit probleem heeft de indiener willen opvangen door zijn amendementen.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat de regeling, zoals voorzien in § 2 een bevestiging is van de thans zonder moeilijkheden toegepaste praktijk ; bovendien zijn deze gevallen uiterst zeldzaam.

Het amendement heeft als groot nadeel dat de beroepsmogelijkheid vervalt : voor een eerste klasse inrichting die op het grondgebied van twee provincies zou gelegen zijn zou de Vlaamse Executieve in eerste en laatste aanleg beslissen.

Het amendement wordt verworpen met 2 stemmen voor en 10 stemmen tegen.

Het amendement van de heer A. Claes (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 5) wordt eenparig verworpen.

Artikel 6 wordt aangenomen met 10 stemmen voor en 2 tegen.

#### Artikel 7

Gezien de uitslag van de stemming bij vorige artikelen en gezien de uitdrukkelijke verklaring ter zake van de Gemeenschapsminister (artikel 2) trekt de heer J. De Mol zijn amendement (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 9) bij dit artikel in.

De heer L. Vanvelthoven licht zijn amendementen bij dit artikel toe (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 3). Hij wil geen „blancocheque” geven aan de Executieve en pleit nogmaals voor een apart decreet in verband met de milieueffectrapportering en de veiligheidsrapportering, dat het voordeel zou hebben dit probleem voor alle mogelijke vergunningen te regelen.

De heer J. Ansoms heeft eveneens amendementen ingediend (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 7) ertoe strekkend hier een tamelijk gedetailleerde omschrijving van de inhoud van het milieueffectrapport en het veiligheidsrapport te geven. Hij steunde zich hierbij op de EG-richtlijn ter zake.

De Gemeenschapsminister gaat akkoord om hier een meer uitgebreide notie van deze rapporten in te schrijven. Hij is het grotendeels eens met de teksten van de heer J. Bosmans maar wenst toch kleine nuanceringen toe te voegen en daarom dient hij staande de vergadering een subamendement in dat luidt als volgt :

„De voorgestelde tekst van artikel 7 vervangen door wat volgt :

„§ 1. De Vlaamse Executieve wijst de categorieën van inrichtingen aan waarvoor een milieueffectrapport of een veiligheidsrapport wordt vereist vooraleer een vergunning kan worden verleend.

§ 2. De Vlaamse Executieve stelt de nadere regels vast in verband met de procedure, de inhoud, de voorwaarden en de

vorm, waaraan het milieueffectrapport en het veiligheidsrapport dienen te voldoen.

§ 3. Het milieueffectrapport zal ten minste bevatten :

1° een beschrijving en een verantwoording van het voorgesteld project en van de vestigingsplaats ;

2° een beschrijving van de bestaande toestand van de lucht, het water, het geluidsniveau, de flora en de fauna in de gebieden die door de inrichting of door de daarbij horende werken kunnen worden getroffen ;

3° de analyse van de weerslag van de voorgenomen activiteiten en de voorgestelde alternatieven op de buurt met betrekking tot de luchtverontreiniging, de geluidshinder, de trillingen, de afvalwaters, de afvalstoffen, de stralingen en andere hinder of ongemakken voor de mens ;

4° een analyse van de gevolgen op het leefmilieu, meer in het bijzonder op de landschappen en dorpsgezichten, de fauna, de flora, de natuurgebieden en op het biologische evenwicht ;

5° de maatregelen die de aanvrager en/of de bouwheer zal nemen om de schadelijke gevolgen van de voorgenomen activiteit op te heffen of te verminderen of op enige wijze te compenseren ;

6° een tewerkstellingsrapport, de voorziene investering, de aard en de hoeveelheid van de geproduceerde goederen ;

7° een niet-technische samenvatting van de gegevens.

§ 4. Het veiligheidsrapport zal ten minste bevatten :

1° nadere gegevens met betrekking tot de installaties ;

2° een beschrijving van de oorzaken van de risico's en van de omstandigheden waarin zich een zwaar ongeval kan voordoen en een schatting van de mogelijke gevolgen ;

3° een beschrijving van de voorgenomen preventieve maatregelen ;

4° de inventaris van de aanwezige gevaarlijke stoffen ;

5° inlichtingen met betrekking tot eventuele situaties die zich bij een zwaar ongeval kunnen voordoen : rampenplannen en de veiligheidsorganisatie.

§ 5. Het milieueffectrapport en het veiligheidsrapport worden opgesteld op initiatief en op kosten van de aanvrager, door een college van deskundigen van verschillende disciplines te bepalen door de Vlaamse Executieve. Deze bepaalt eveneens de wijze waarop de door haar gekende informatie over het leefmilieu ter beschikking wordt gesteld van het college van deskundigen.

§ 6. Het milieueffectrapport en het veiligheidsrapport worden ingediend bij de vergunningsaanvraag."

Het amendement omvat een nieuwe § 2 en een nieuwe versie van 1° en 6° van § 2 (thans 1° van § 3) van het amendement van de heer J. Bosmans, maar het is als een vervangende tekst voor artikel 7 ingediend.

Een lid dringt nogmaals aan op de totstandkoming van de milieueffectrapportering en de veiligheidsrapportering op grote schaal zodat deze belangrijke kwestie degelijk wordt geregeld. Hij begrijpt niet dat men dat hier zo tersluiks en willekeurig wil regelen.

De Gemeenschapsminister protesteert tegen deze bewering en verklaart zich — zoals reeds voorheen gezegd — voorstander

van een pragmatische aanpak. Het is beter hier een beperkte regeling door te voeren, dan misschien helemaal geen, want een algemene regeling voor alle vergunningen zou zo'n weerstanden kunnen oproepen dat men helemaal niets realiseert. Hij verwijst tevens naar de hoorzitting van 11 november 1984 in de Commissie van Leefmilieu en Waterbeleid waar de deskundigen zich ook uitspraken voor een pragmatische aanpak.

Een lid voegt daaraan toe niets te hebben tegen een globale regeling maar meent dat een halve oplossing in de goede richting toch meer aarde aan de dijk zou brengen.

De amendementen van de heer L. Vanvelthoven worden vervolgens verworpen met 6 stemmen tegen, 2 voor en 2 onthoudingen.

Het amendement van de Vlaamse Executieve, dat tevens artikel 7 van het ontwerp vervangt, wordt vervolgens aangenomen met 8 stemmen voor en 2 tegen.

#### Artikel 8

Ook hier heeft de heer L. Vanvelthoven (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 3) amendementen ingediend, ertoe strekkend het recht op schade duidelijker te expliciteren, wat een leemte is in de tekst van het ontwerp, aldus de auteur.

De Gemeenschapsminister meent dat dit amendement overbodig is. Lid 1 en lid 2 van het amendement zijn in feite een weergave van de rechtspraak die is ontstaan op grond van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek. De tussenkomst van de rechter om een wijziging van de exploitatievoorwaarden te bekomen is overbodig. In artikel 21 van het ontwerp van decreet is uitdrukkelijk voorzien dat aan de vergunningverlenende overheid kan gevraagd worden de voorwaarden te wijzigen of aan te vullen. Het subamendement van de heer J. De Mol (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 9) is volgens de Gemeenschapsminister hier niet op zijn plaats, vermits het eerder gaat over dwangmaatregelen die voorzien zijn in artikel 29 en volgende.

Een lid merkt op dat het alleen de bedoeling is de rechten in de nu bestaande situatie te behouden.

De heer J. De Mol trekt daarop zijn subamendement in maar zal het terug ter sprake brengen bij de behandeling van zijn amendement bij artikel 28bis. Het amendement van de heer L. Vanvelthoven C.S. (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 3) wordt verworpen met 6 stemmen tegen, 2 vóór en 2 onthoudingen.

Artikel 8 wordt aangenomen met 8 stemmen voor en 2 onthoudingen.

#### Artikel 9

Ook hier is bij dit artikel een amendement ingediend door de heer L. Vanvelthoven C.S. (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 3).

De auteur verduidelijkt dat het de bedoeling is een meer gedetailleerde regeling van de procedure te realiseren. Verder wordt onder meer een ontvankelijk verklaring ingevoerd en de beslissingstermijn tot 6 maanden verlengd.

De heer J. Bosmans C.S. heeft ook een amendement ingediend (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 7) dat precies beoogt de verwarring inzake termijnen zoveel mogelijk te vermijden. In het amendement wordt voorgesteld de artikelen 9 en 14 van het ontwerp-decreet samen te voegen ten einde elke twijfel weg te nemen over een eventuele verschillende procedure voor inrichtingen van private personen of van overheidsinstanties.

De termijnen worden minimaal gehouden en gecoördineerd met de termijnen in Nederland om te beletten dat, als een bedrijf zich in de buurt van de Belgisch-Nederlandse grens zou willen vestigen, dit zou doen in Nederland omwille van een eventueel kortere termijn aldaar.

De Gemeenschapsminister kan het met deze argumentatie van de auteur en met de tekst van zijn amendementen eens zijn. Hij zal het amendement aanvaarden mits een subamendering van de Executieve, luidend als volgt :

„In de voorgestelde tekst van de heer J. Bosmans worden in § 5 de woorden „de bevoegde overheid”, vervangen door de woorden „de overheid bij wie de aanvraag is ingediend.”

Het betreft, aldus de Gemeenschapsminister een tekstcorrectie. Ook wordt als tekstcorrectie voorgesteld in § 1 de woorden „een inrichting” te vervangen door het woord „inrichtingen”. De Commissie is het daarmee eens. Het is niet de bevoegde overheid maar de overheid bij wie de aanvraag is ingediend die de aanvraag inzake ontvankelijkheid zal onderzoeken.

Hij heeft bezwaren tegen de omslachtigheid die het amendement van de heer L. Vanvelthoven C.S. zou meebrengen.

De heer R. Van Rompaey wijst op een leemte, die opgevangen wordt door zijn amendement (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 2) bij dit artikel. Daarin staat van wanneer de termijnen die bedoeld zijn in § 1 aanvangen.

De Gemeenschapsminister merkt op dat het laatste lid van § 5 van het amendement van de heer J. Bosmans C.S. duidelijkheid genoeg biedt. Het is op de postdatum van het aangetekend schrijven dat de termijn begint te lopen.

De Commissie kan akkoord gaan met deze uitleg en de heer R. Van Rompaey trekt zijn amendement in.

Vervolgens verduidelijkt de heer J. De Mol zijn amendement (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 9). Hij merkt op dat men soms in beroep moet gaan zonder de redenen te kennen van de weigering en dan kan men zich moeilijk verdedigen.

De Gemeenschapsminister begrijpt deze bekommernis maar meent dat met deze tekst de procedure met één maand zou worden verlengd ; het is onlogisch een stilzwijgende weigering te motiveren.

Het amendement van de heer J. De Mol wordt verworpen met 5 stemmen tegen, 2 onthoudingen en 1 stem voor, terwijl het amendement van de heer L. Vanvelthoven C.S. wordt verworpen met 2 stemmen voor, 5 stemmen tegen en 1 onthouding.

De amendementen van de heer A. Claes (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 5) worden eenparig verworpen.

Het amendement van de heer J. Bosmans C.S. dat het ganse artikel 9 van het ontwerp vervangt wordt samen met het hogervermeld subamendement van de Executieve en de voorgestelde tekstcorrectie aangenomen met 8 stemmen voor bij 2 onthoudingen, terwijl ook het voorstel van de heer J. Bosmans C.S. houdende invoering van een artikel 9bis wordt aangenomen met 6 stemmen voor bij 2 onthoudingen.

Er zal later een vernummering plaatsvinden, bij de tekst aangenomen door de Commissie. (Artikel 9bis wordt artikel 10, en het huidige artikel 10 wordt 11 enz.)

## Artikel 10 (nieuw artikel 11)\*

De heer L. Vanvelthoven C.S. heeft een amendement ingediend (stuk 291(1984-1985) — Nr. 3) dat ertoe strekt nauwkeuriger de modaliteiten van het openbaar onderzoek te bepalen en dat aldus duidelijker de limieten omschrijft waarbinnen de Vlaamse Executieve zich kan bewegen.

De Gemeenschapsminister kan wel akkoord gaan met de strekking van het amendement maar vindt het te gedetailleerd.

Het amendement omvat in feite uitvoeringsmodaliteiten die via uitvoeringsbesluiten kunnen worden geregeld. De Gemeenschapsminister engageert zich evenwel in het uitvoeringsbesluit te voorzien dat het openbaar onderzoek dertig dagen duurt.

Het amendement van de heer L. Vanvelthoven C.S. wordt verworpen met 3 stemmen voor en 5 tegen. Ook het amendement van de heer J. Leclercq C.S. (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 8) wordt verworpen met 5 stemmen tegen en 3 onthoudingen.

Artikel 10 wordt vervolgens ongewijzigd en eenparig aangenomen.

## Artikel 11 (nieuw artikel 12)

Het amendement van de heer R. Van Rompaey (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 2) wordt ingetrokken gezien de nieuwe redactie van artikel 5 en het daaruitvolgend amendement van de Executieve, houdende de schrapping van § 2 van dit artikel, wat reeds eerder werd aangenomen.

Verder gaat de Gemeenschapsminister akkoord met het amendement van de heer J. Bosmans C.S. (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 7) dat ertoe strekt een nieuwe § 3 in te voeren (die wordt vernummerd tot § 2), houdende het vragen van een advies van het College van burgemeester en schepenen voor de vergunningsaanvragen, waarover in eerste instantie wordt uitspraak gedaan door de bestendige deputatie.

Een lid vraagt of dit advies vrijblijvend of bindend is.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat een advies per definitie niet bindend is. De adviesvragende instantie blijft vrij het al of niet in te volgen.

Op aandringen van een lid beaamt de Gemeenschapsminister dat ingeval er wordt afgeweken van het advies, dit zou dienen te worden gemotiveerd, zoals trouwens in artikel 17 van het ontwerp-decreet voorzien is.

Het amendement van de heer J. Bosmans C.S. alsmede het geamendeerde artikel 11 (dat wordt vernummerd naar 12) worden eenparig aangenomen.

## Artikel 12 (nieuw artikel 13)

De heer L. Vanvelthoven licht zijnamendementen toe (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 3).

Het gaat hier voornamelijk om een naamverandering van de provinciale commissie, een nadere omschrijving van de samenstelling, een regeling voor het geval het bedrijf op het grondgebied van twee provincies ligt en dergelijke meer.

---

\* Vernummering ingevolge de stemming van een artikel 9bis dat artikel 10 wordt. Het oorspronkelijke artikel 10 wordt aldus vernummerd in artikel 11.

De Gemeenschapsminister verwijst naar een voorontwerp van uitvoeringsbesluit, inzake de samenstelling van de bedoelde provinciale commissie, waarin de instanties, die in § 2 van het amendement vermeld worden, opgenomen zijn.

§ 3 van het amendement is, aldus de Gemeenschapsminister, in de context van het decreet nogal evident en overbodig.

§ 4 van het amendement is achterhaald, gelet op de goedgekeurde tekst van artikel 5.

De indiener trekt zijn amendement in, indien de verzekering wordt gegeven dat bij de samenstelling van de commissies de vermelde instanties in de uitvoeringsbesluiten worden opgenomen, wat door de Gemeenschapsminister wordt beaamd.

Een lid stelt vervolgens de vraag wat zal gebeuren indien een bedrijf gelegen op het grondgebied van twee provincies, een vergunning aanvraagt.

De Gemeenschapsminister verwijst naar de goedgekeurde tekst van artikel 6, § 2. Indien er problemen zijn, bijvoorbeeld in geval van verschillende adviezen van de diverse bevoegde instanties, dan kan er altijd beroep worden aangetekend en moet de Executieve de knoop doorhakken.

Het amendement van de heer A. Claes (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 5) wordt eenparig aangenomen.

Over het amendement van de heer J. Leclercq C.S. (stuk 29 1 (1984-1985) — Nrs. 6 en 8) meent de Gemeenschapsminister te kunnen zeggen dat dit amendement een uitvoerige omschrijving geeft van wat essentieel ook door het ontwerp wordt bedoeld. Hij vraagt derhalve ter zake niet aan te dringen.

Een lid vestigt de aandacht op het amendement van de heer Leclercq C.S. houdende invoering van een artikel 12ter, waardoor een gemeentelijke commissie wordt opgericht.

De Gemeenschapsminister meent dat een provinciale milieuvergunningscommissie ter zake kan volstaan, waarop een lid opmerkt dat de bevolking op gemeentelijk vlak dan weinig inspraak heeft.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat het college van burgemeester en schepenen de emanatie bij uitstek is van de bevolking en dat dus daar de eventuele bezwaren en opmerkingen eerst aan bod kunnen komen.

De Gemeenschapsminister is het eens met het amendement van de heer J. Bosmans C.S. houdende invoering van een nieuwe § 2bis ; waarbij de samenstelling van de commissies nader gepreciseerd wordt.

Vervolgens dient de heer G. Beerden een amendement in dat uit twee delen bestaat :

A. In § 1 na de woorden „wordt een milieuvergunningscommissie” de woorden „bestaande uit ambtenaren” invoegen.

B. In § 2 na de woorden „Gewestelijke Milieuvergunningscommissie” de woorden „bestaande uit ambtenaren” invoegen.

Hij verantwoordt zijn amendement als volgt :

Het is de bedoeling dat de verschillende adviezen van de overheidsorganen zoals bedoeld in artikel 11 van het ontwerp geglobaliseerd worden in één advies. Indiener van de amendementen is van oordeel dat met het oog op de objectieve behandeling van de vergunningsaanvragen enkel ambtenaren van deze commissies zouden mogen deel uitmaken. Bovendien is dit ook wenselijk met het oog op de wenselijke geheimhouding van handels- of fabricagegeheimen.

Voor zover nodig kan de overheid steeds deskundigen raadplegen. De bevoegdheid voor het verlenen van adviezen dient echter te worden voorbehouden aan de bevoegde ambtenaren als vertegenwoordigers van de overheid.

De Gemeenschapsminister wijst erop dat de samenstelling van de commissie dient te worden geregeld door de Vlaamse Executieve. Hoe verdienstelijk ambtenaren ook zijn, het uitsluitend bevolken van de bedoelde commissies met ambtenaren zou te eenzijdig zijn.

De indiener weerlegt dit met te zeggen dat volgens hem ambtenaren bij uitstek geschikt zijn om vanuit een objectieve sfeer, deze problematiek te benaderen.

Een lid sluit zich bij deze argumenten aan

De Gemeenschapsminister meent dat de explosie van de technische vooruitgang in deze materies moeilijk door ambtenaren kan gevolgd worden, gezien hun reeds veeleisende normale taak van administratie.

Op vraag van een lid voor hoe lang deze commissies zullen worden aangesteld, antwoordt de Gemeenschapsminister dat het mandaat van deze commissies analoog zal zijn aan die van andere gelijkaardige commissies : een viertal jaren.

Na deze argumentatie dient de heer Beerden een subamendement in bij het amendement van de heer Bosmans C.S. (stuk 291(1984-1985) — Nr. 7) houdende toevoeging in fine van § 3 van volgende zin : „Met dien verstande dat de ambtenaren steeds in meerderheid moeten zijn”.

Vermits, aldus de Gemeenschapsminister, ook reeds over de samenstelling wordt gesproken in § 2bis van het amendement van de heer J. Bosmans C.S., dient daarnaar te worden verwezen (dus in feite naar § 3, vermits § 2bis vernummerd wordt). De tekst van het amendement van de heer J. Bosmans met het toegevoegde subamendement wordt uiteindelijk als volgt gelezen :

„§ 3. De Vlaamse Executieve regelt de samenstelling van de in § 1 en § 2 bedoelde commissies, met inachtnaam van het bepaalde in § 3, en met dien verstande dat de ambtenaren steeds de meerderheid van het aantal leden uitmaken. De Vlaamse Executieve regelt eveneens de werking van de commissies.”

De Commissie verwerpt met 9 stemmen tegen en 1 onthouding het amendement van de heer J. Leclercq C.S. (stuk 291 (1984-1985) — Nrs. 6 en 8) houdende de invoering van een nieuwe tekst van artikel 12. Ook de amendementen van dezelfde auteur om een artikel 12bis en 12ter in te voeren, worden verworpen met 7 stemmen tegen en 2 stemmen voor.

Het amendement van de heer J. Bosmans C.S. (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 7) houdende invoering van een § 2bis wordt aangenomen met 7 stemmen voor bij 1 onthouding, en het amendement dat ertoe strekt een zoals hoger gesteld § 3 in te voeren, wordt met 7 stemmen bij 1 onthouding aangenomen.

Het aldus geamendeerde artikel 12 (nieuw artikel 13) wordt eenparig aangenomen.

#### Artikel 13 (nieuw artikel 14)

De heer R. Van Rompaey wenst zijn amendement (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 2) in hoofddorde bij dit artikel in te trekken.

Hij zou zijn amendement in bij komende orde willen handhaven met evenwel een andere lezing van het aan § 2 toe te voegen lid, dat zou luiden als volgt :

„Hij die in welke hoedanigheid ook kennis krijgt van deze gegevens en inlichtingen, is gehouden tot verplichte geheimhouding ervan. Het artikel 458 van het strafwetboek is van toepassing op de schending van het in vorig lid bedoeld geheim”.

De Gemeenschapsminister gaat hiermee akkoord, maar heeft dan weer bezwaren tegen de toe te voegen laatste zin. Die behoort immers bij de strafmaatregelen die in artikel 39 van het ontwerp van decreet opgenomen zijn. Het zou, aldus de Gemeenschapsminister, beter zijn dit aldaar te vermelden.

De indiener geeft dit toe, maar het principe „nulla poena sine lege” geldt ook hier. Er moet dus een straf vermeld worden. De Gemeenschapsminister gaat hiermee principieel akkoord, maar wenst de strafmaatregelen in te schrijven bij artikel 39. De Commissie is het hiermee eens en de indiener trekt dat deel van zijn amendement in.

Vervolgens worden de amendementen van de heer L. Vanvelthoven (stuk 291 (1984-1985) – Nr. 3) toegelicht.

De Gemeenschapsminister meent dat de zorg uitgedrukt door dit amendement reeds wordt opgevangen door het amendement van de heer R. Van Rompaey.

Een lid laat opmerken dat men in de ontwerp-tekst de zaken op zijn kop zet. Men is verplicht tot geheimhouding terwijl het juist andersom zou moeten : alles dient te worden meegegeeld, behalve wanneer het fabricagegeheim kan worden ingeroepen. In Nederland gebruiken slechts 2 % van de bedrijven deze mogelijkheid.

Een ander lid sluit zich daarbij aan. Indien men niet alles dient mee te delen, kan men meer verzwijgen dan nodig, zich daarbij later eventueel verschuilend achter het principe van het fabricagegeheim. Op die manier zullen vaak ook nuttige elementen voor de beoordeling van het dossier ontbreken.

Een lid merkt op dat het amendement van de heer L. Vanvelthoven niet zo ver gaat en de Gemeenschapsminister heeft zijn twijfels over de in het amendement vermelde termen „waarvan de geheimhouding verrechtvaardigd is”.

Volgens de Gemeenschapsminister is het amendement van de heer A. Claes (stuk 291(1984-1985) – Nr. 5) gezien vroegere argumenten overbodig geworden. Het wordt eenparig verworpen.

De heer J. De Mol trekt zijn amendement (stuk 291 (1984-1985) – Nr. 9) in om dezelfde redenen als bij artikel 2.

De Commissie verwerpt eenparig de amendementen van de heer L. Vanvelthoven en aanvaardt eenparig het amendement van de heer R. Van Rompaey, luidend als volgt : „Hij die in welke hoedanigheid ook kennis krijgt van deze gegevens en inlichtingen, is gehouden tot verplichte geheimhouding ervan”.

Het aldus geamendeerde artikel 13 wordt eenparig aanvaard.

#### Artikel 14

Dit artikel is opgevangen door de aanneming van het amendement van de heer J. Bosmans c.s. houdende invoering van een artikel 9bis (nieuw artikel 10)\*. Het wordt geschrapt.

---

\* De vernummering houdt hier dus op. Vanaf het volgend artikel (15) wordt terug de orde van het ontwerp gevolgd.

## Artikel 15

Het amendement van de heer R. Van Rompaey (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 2) wordt ingetrokken gezien het reeds is opgevangen door de nieuwe tekst van artikel 9, § 6. In analogie hiermee is de Commissie akkoord om in § 1 voor het woord „volledig”, de woorden „ontvankelijk en” toe te voegen

Over beide amendementen van de heer L. Vanvelthoven (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 3) houdende invoering van een nieuwe tekst van artikel 15 en van een nieuw artikel 15bis zegt de Gemeenschapsminister dat beide amendementen het principe van de tijdelijke vergunning verwerpen, principe dat echter wel door de Commissie via de bepalingen van artikel 2 was aanvaard.

Een lid meent dat het begrip „tijdelijk” voor allerlei interpretaties vatbaar is, en tot misbruiken aanleiding kan geven. Het betrokken lid kent tijdelijke asfaltbedrijfjes die reeds meer dan één jaar actief zijn.

De Gemeenschapsminister herhaalt nogmaals zijn opvatting over het begrip „tijdelijke inrichting” en geeft voorbeelden, zoals een circus, een kleiduifschieting enz. Uitdrukkelijk bevestigt de Gemeenschapsminister dat alle activiteiten waarvoor blijvende constructies moeten worden opgericht, uitgesloten zijn van het begrip „tijdelijke inrichting”. In de definitie van artikel 2 wordt uitdrukkelijk gesteld dat het maar een beperkt aantal inrichtingen „zonder blijvende gevolgen voor het leefmilieu” betreft.

Wat het amendement B betreft van de heer De Mol (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 9) herbevestigt de Gemeenschapsminister dat hij maximaal de gelegenheden zal benutten om adviezen te vragen aan de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu. De heer De Mol trekt zijn subamendement B in.

Vervolgens worden beide amendementen van de heer L. Vanvelthoven verworpen met 7 stemmen tegen bij 1 onthouding. Met dezelfde stemming worden ook punten 1 en 2 van het amendement A van de heer De Mol verworpen.

Artikel 15 wordt ten slotte eenparig aangenomen.

## Artikel 16

Inzake het amendement van de heer L. Vanvelthoven (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 3) houdende invoering van een nieuwe titel : „afdeling III : bepalingen gemeenschappelijk aan de inrichtingen van eerste en tweede klasse”, meent de Gemeenschapsminister dat dit een overbodige verzwarende van de tekst zou zijn. In het ontwerp-decreet zijn alle bepalingen gemeenschappelijk voor de verschillende klassen. Het amendement zelf op artikel 16 voorziet in bepaalde gevallen een openbaar onderzoek.

De Gemeenschapsminister vraagt om dit amendement te verwerpen teneinde een uniforme regeling te behouden.

Vervolgens dient de heer G. Beerden volgend amendement in bij dit artikel :

A. In § 1 de woorden „een vergunningsaanvraag indienen” vervangen door de woorden „aangifte doen van de inrichting”.

B. § 2 vervangen door de volgende tekst : „§ 2. De Vlaamse Executieve stelt nadere regelen vast betreffende deze aangifte”.

C. § 3 weglaten.

D. § 4 weglaten.

De indiener van de amendementen is van oordeel dat de bestaande regeling van artikel 25 van het Algemeen Reglement van de Arbeidsbescherming te verkiezen valt boven de aanvraag van een nieuwe vergunning. Er dient rekening te worden gehouden met de problematiek van de eerstgevestigde, die volkomen „reglementair” heeft geïnvesteerd zonder dat hij vergunningsplichtig was.

Een weigering van een dergelijke vergunning zonder recht op vergoeding zou tot gevolg hebben dat de gedane investering waarvan de financiële lasten blijven bestaan totaal nutteloos is geweest.

De overheid kan na aangifte, ingeval de noodzaak zich voordoet in het kader van haar administratief toezicht, optreden.

De Gemeenschapsminister verklaart dat het de bedoeling is dat iemand wiens inrichting na de inbedrijfstelling vergunningsplichtig wordt, door wijziging of aanvulling van de indelingslijst, een nieuwe vergunning dient aan te vragen.

Dit is de essentie van de procedure en de Gemeenschapsminister wenst dat die zou behouden blijven, hoewel de betrokkenen ondertussen nog kunnen blijven exploiteren.

Een lid wil weten of de vergunning desgevallend dan kan geweigerd worden en of men van categorie kan veranderen.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat artikel 16 speelt wanneer iemand door aanvulling of wijziging van de indelingslijst van klasse 3 naar klasse 2 of 1 wordt overgeheveld.

Het is dan best mogelijk dat een vergunning desgevallend kan geweigerd worden. Deze tekst, aldus de Gemeenschapsminister, moet de overheid wapenen om efficiënt te kunnen optreden. Indien men in een bepaalde sector van de industrie op grond van de dan bestaande toestand een vergunning verleent, maar men wordt voorbijgelopen door de evolutie in die sector, dan moet de overheid een antwoord kunnen geven.

Een lid wil weten of een bestaand bedrijf dat niet vergunningsplichtig was en dat via de uitbreiding van een woonwijk in de richting van het bedrijf, toch vergunningsplichtig kan worden.

De Gemeenschapsminister verklaart dat dit niet uitgesloten is, indien de indelingsrubriek een bepaalde afstand tot een woonzone zou voorzien.

Verschillende leden werpen het probleem op van de veestapel. Zal er een wijziging zijn van de klasse van een bedrijf wanneer de grootte van de veestapel wijzigt ?

De Gemeenschapsminister verklaart uitdrukkelijk niet de intentie te hebben de huidige indelingslijsten van het Algemeen Reglement van de Arbeidsbescherming te wijzigen alleen op grond van het aantal stuks vee, zodat meer inrichtingen dan vroeger vergunningsplichtig zouden worden.

De heer De Mol wenst via amendement A (stuk 29 1(1984-1985) — Nr. 9) het openbaar onderzoek te behouden.

De Gemeenschapsminister wenst hier de bestaande toestand (geen openbaar onderzoek) te behouden en vraagt het amendement te verwerpen.

De Commissie verwerpt het amendement met 7 stemmen tegen 1 voor. De heer J. De Mol trekt zijn amendement B in en ook de heer G. Beerden trekt zijn amendement in. De amendementen van de heer L. Vanvelthoven worden eenparig verworpen en artikel 16 wordt eenparig aangenomen.

## Artikel 17

In coördinatie met de amendementen van de Vlaamse Executieve bij artikel 5 (nieuwe tekst) en artikel 11 (schrapping van § 2) wordt hier eveneens door de Vlaamse Executieve een amendement ingediend houdende schrapping van § 2 van dit artikel. Dit wordt door de Commissie eenparig aangenomen.

De heer Vanvelthoven heeft bij § 1 een amendement ingediend ten einde in § 1 tweede lid, het woord „drie” te vervangen door „twee”, (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 3). Zijn amendement B (schrapping van § 2) is hetzelfde als dat van de Executieve.

De Gemeenschapsminister merkt op dat uit de administratieve praktijk van de thans geldende ARAB-reglementering is geconcludeerd dat de daar voorziene termijn van 2 jaar te kort is. Daarom werd in het ontwerp van decreet deze termijn verlengd met 1 jaar. De Gemeenschapsminister verzoekt de Commissie de termijn van 3 jaar te behouden.

Een lid sluit zich aan bij de strekking van het amendement : De bedrijfswereld zou graag kortere termijnen hebben en men moet vermijden dat er discrepanties ontstaan tussen de verschillende termijnen.

De Gemeenschapsminister deelt mee dat de termijn van 3 jaar gekozen is om de reeds aangehaalde opportuniteitsredenen. Hij verduidelijkt dat het hier om de milieuvergunning gaat, en dat de termijnen los moeten gezien worden van de bouwvergunning.

Gelet op de koppeling met de bouwvergunning, ingevolge de wijziging van artikel 5, waarbij de bouwwerken slechts mogen aangevangen worden nadat de milieuvergunning afgeleverd is, kan voor grote inrichtingen de termijn van „twee jaren” waarbinnen de inrichting moet in gebruik genomen worden, na de aflevering van de milieuvergunning, zeker te kort zijn.

Het amendement van de heer L. Vanvelthoven c.s. (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 3) wordt verworpen met 1 stem vóór, 2 onthoudingen en 6 stemmen tegen.

De heer J. De Mol trekt zijn amendement A in om dezelfde redenen als voorheen aangeduid.

Het amendement B in hoofddoel, ertoe strekkende de termijn van 3 jaar tot 2 jaar terug te brengen wordt eenparig verworpen. De overige amendementen worden door de auteur ingetrokken (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 9).

Artikel 17 wordt, met weglating van § 2, aangenomen met 8 stemmen vóór bij 1 onthouding.

## Artikel 18

De heer J. De Mol heeft een amendement ingediend ertoe strekkend het principe van de vergunning op proef niet aan te houden. Hij vreest dat dit principe de deur openzet voor een definitieve vergunning, die men dan niet meer durft weigeren omwille van economische of tewerkstellingsmotieven. Hij stelt dus voor § 1 weg te laten (cf. stuk 291 (1984-1985) — Nr. 9).

De Gemeenschapsminister dringt erop aan dat het systeem van de proefvergunning opgenomen blijft in de tekst van het decreet. Dit systeem heeft zijn bestaansrecht in het verleden bewezen.

Om de auteur van het amendement gerust te stellen, verzekert de Gemeenschapsminister dat inderdaad sommige proefvergunningen bij het verstrijken van de proeftermijn worden geweigerd.

Het amendement bij § 1 van de heer J. De Mol wordt verworpen met 2 stemmen voor, 2 onthoudingen en 5 stemmen tegen.

Vervolgens worden de amendementen bij paragraaf 2 besproken. De heer J. De Mol wil met zijn amendement (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 9) de proeftijd buiten beschouwing laten, terwijl mevrouw C. Boeraeve-Derycke (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 13) de duurtijd van de vergunning op dertig jaar wil brengen. Dit amendement wordt gemotiveerd door het argument dat de investeringen voor een inrichting maar mogelijk zijn indien een voldoende lange termijn van uitbating gewaarborgd wordt met het oog op het afschrijven van deze investeringen die voor 's lands economie belangrijk zijn. Twintig jaar als maximum is in dit licht gezien te kort. De loop baan van een bedrijfsleider duurt minstens dertig jaar.

De Gemeenschapsminister weerlegt deze argumenten met de vaststelling dat in geen enkele hypothese de duurtijd van de afschrijvingen thans meer dan twintig jaar bedraagt. Overigens wordt de vergunningsduur niet afgestemd op de duur van de loopbaan van de bedrijfsleider ; anders kan men evengoed de vergunningsduur op veertig jaar brengen.

Verschillende leden menen dat bijvoorbeeld voor landbouwbedrijven thans wordt gerekend op een loopbaanpacht van 27 jaar. Dit principe wordt nu wettelijk aanvaard. De milieuvergunningsduur is daarmee in strijd. Gepleit wordt derhalve om eerder een termijn van 30 jaar voor de milieuvergunning in acht te nemen.

Verschillende leden menen dat het gezien de snelle evolutie in techniek en dergelijke meer — niet meer verantwoord is een vergunning langer dan voor 20 jaar af te leveren. Als de evolutie van de techniek nieuwe soorten vervuiling of oplossingen tegen vervuiling meebrengt, dan moet de milieuvergunning daaraan worden aangepast. Lange termijnen van de vergunning zouden verhinderen dat men tijdig strengere voorwaarden zou opleggen. De milieuvergunning moet niet ondergeschikt zijn aan de bedrijfsvergunning.

De Gemeenschapsminister sluit zich bij deze gedachte aan en stelt dat het geenszins de bedoeling is om na de normale vergunningstermijn een verlenging te weigeren.

Verder heeft hij vanuit de diverse milieus geen enkel argument gehoord om deze termijn te verlengen. Er zijn overigens in de landbouwsector niet alleen jonge bedrijfsleiders, en er is nog de opvolging in het bedrijf, zodat alleszins opnieuw, zelfs met een vergunning van 30 jaar, een vergunning moet worden aangevraagd. Ten slotte zijn niet alle landbouwactiviteiten milieuvergunningsplichtig.

De Gemeenschapsminister dringt erop aan dat de tekst van het ontwerp behouden blijft.

Het amendement van mevrouw C. Boeraeve-Derycke wordt vervolgens verworpen met 3 stemmen voor, 7 stemmen tegen en 1 onthouding. Ook het amendement van de heer J. De Mol bij § 2 wordt verworpen met 1 stem voor, 3 onthoudingen en 7 stemmen tegen.

Vervolgens wordt gehandeld over het amendement van de heer P. Matthys (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 12) ertoe strekkend een aparte tijdsduur voor de vergunning in te voeren voor wat betreft het lozen van afvalwater, conform de tijdsduur van de algemene en sectoriële voorwaarden ter zake.

De indiener van het amendement vraagt welke waarborgen er kunnen worden geboden om te voorkomen dat het grondwater wordt verontreinigd door lozingen in het oppervlaktewater, als de milieuvergunning voor 20 jaar wordt afgeleverd,

en de voorgestelde bepalingen van het amendement niet worden opgenomen in het decreet.

Een lid sluit zich bij deze bekommernis aan : als men aanvoert dat het hier gaat over het toezichtaspect dan is het zeker nodig dit in het decreet in te schrijven. De Gemeenschapsminister stelt dat de nationale overheid geen „tijdsduur van de algemene of sectoriële voorwaarden” bepaalt.

Alleen is bepaald dat die voorwaarden slechts kunnen worden herzien ten vroegste 5 jaar na de datum waarop ze uitgevaardigd zijn.

De eerste voorwaarden dateerden van 1976, en de eerste herziening is nu (1985) lopende !

In de individuele vergunningsbesluiten wordt steeds verwezen naar de algemeengeldende voorwaarden (zowel wat luchtverontreiniging als waterverontreiniging betreft).

Die algemene voorwaarden zijn geldig en moeten nageleefd worden onafhankelijk van het vergunningssysteem. Indien de algemene nationale lozingsvoorwaarden wijzigen dan zijn alle vergunning-houders automatisch aan die gewijzigde voorwaarden onderworpen. De aangehaalde EG-richtlijnen van 26 september 1983 betreffende de lozing van cadmium en van 22 maart 1982 betreffende lozing van kwik handelen niet over de duur zelf van de vergunningen, maar leggen een vierjaarlijkse evaluatie op. Dit laatste moet een zorg zijn voor de overheid zelf. Indien nodig kunnen, in toepassing van artikel 2 1, § 1, van het ontwerp, de opgelegde voorwaarden gewijzigd of aangevuld worden ; uiteraard zal dit gebeuren wanneer een vierjaarlijkse evaluatie heeft uitgewezen dat dit noodzakelijk is. De administraties zullen daartoe de gepaste voorstellen aan de vergunningverleende doen ; zij zullen daartoe de nodige instructies krijgen.

Het amendement van de heer P. Matthys wordt verworpen met 2 stemmen voor, 2 onthoudingen en 7 stemmen tegen.

Bij § 3 werden door de heer L. Vanvelthoven c.s. twee amendementen ingediend (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 3), leidend tot een nieuwe tekst bij § 3 en tot het weglaten van § 4.

De Gemeenschapsminister gaat akkoord met het invoegen van de eerste regel van het amendement bij § 3 van dit artikel. De § 3 zou aldus worden gelezen :

„Tussen de achttiende en de twaalfde maand voor het verstrijken van de lopende vergunning moet bij de bevoegde overheid een nieuwe vergunning worden aangevraagd.”

Hij vraagt dat, gezien aldus de essentiële bedoeling van het amendement is opgevangen, de rest van de tekst zou worden ingetrokken. De auteur is het daarmee eens en trekt zijn amendementen terug.

Het voorstel van de heer J. De Mol om § 4 weg te laten wordt verworpen met 3 stemmen vóór, 2 onthoudingen en 7 stemmen tegen, terwijl de auteur om reeds bij artikel 2 vermelde redenen zijn amendement bij § 5 intrekt.

Het amendement van de heer J. Bosmans (stuk 291(1984-1985) — Nr. 7) om een **nieuwe** § 3bis in te voegen wordt door de auteur ingetrokken, nadat de Gemeenschapsminister heeft gewezen op de nieuwe versie van artikel 5, die deze problemen opvangt.

Artikel 18 wordt vervolgens inclusief de tekstwijziging aangenomen met 7 stemmen voor bij 5 onthoudingen.

## Artikel 19

Hier wordt opnieuw een amendement van de heer L. Vanvelthoven c.s. (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 3) voorgesteld. Via het amendement wil de auteur dat een nieuwe vergunning wordt aangevraagd, wanneer een inrichting door wijziging van de indelingslijst, naar een hogere klasse overgaat.

De Gemeenschapsminister meent dat het amendement geen rekening houdt met de verworven rechten. Het is evident dat het toezicht, na verhoging van klasse, door de hogere overheid gebeurt, die dan voor elk individueel dossier bij komende exploitatievoorwaarden of vergunningsbeperkingen kan opleggen, zonder dat elk dossier terug in vraag moet gesteld worden.

De Gemeenschapsminister dringt erop aan dat het amendement wordt verworpen wat inderdaad gebeurt met 6 stemmen tegen en 4 stemmen voor.

Bij het amendement van de heer Van Rompaey (Stuk 291 (1984-1985) — Nr. 2) stipt de Gemeenschapsminister aan dat de overnemer van een vergund bedrijf het recht heeft een nieuwe vergunning aan te vragen, die wanneer zij wordt verleend, de bestaande vergunning opheft. Daarop wordt dit amendement ingetrokken.

Artikel 19 wordt vervolgens ongewijzigd aangenomen met 6 stemmen vóór, 3 tegen en 1 onthouding.

## Artikel 20

De heer P. Matthys c.s. heeft bij dit artikel een amendement ingediend (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 12) met het oog op het weglaten van het woord „oppervlaktewateren” in het eerste lid en op de vervanging van het tweede lid door een nieuwe tekst. De gewestelijke overheid, aldus de auteur van het amendement, kan immers geen afwijkingen in minder strenge zin van de algemene en sectoriële voorwaarden toestaan, en ook geen strengere opleggen.

De Gemeenschapsminister antwoordt met een verwijzing naar het advies van de Raad van State bij het vroegere artikel 19 (blz. 25 van Stuk 291 (1984-1985) — Nr. 1). Dit advies zegt dat de tekst van dit artikel mag worden behouden als maar rekening wordt gehouden met de beperkte bevoegdheid van het Gewest inzake voorwaarden van het lozen van afvalwater. De Gemeenschapsminister vraagt derhalve de amendementen te verwerpen.

De Commissie verwerpt beide amendementen van de heer P. Matthys met 3 stemmen vóór en 7 stemmen tegen. Het ongewijzigde artikel 20 wordt aangenomen met 7 stemmen vóór bij 3 onthoudingen.

## Artikel 21

De heer J. De Mol dient hier een amendement in om § 1 als volgt te wijzigen :

„De vergunningverlenende overheid kan steeds bij gemotiveerde beslissing, ambtshalve, of op verzoek van de adviesverlenende overheidsorganen, van de exploitant en van iedere belanghebbende, de door haar opgelegde vergunningsvoorwaarden wijzigen of aanvullen. Deze wijzigingen of aanvullingen mogen enkel een verstrenging van de bestaande normen inhouden, zoniet moet een nieuwe exploitatievergunning aangevraagd worden. Behalve wanneer ze zelf het initiatief tot wijziging hebben genomen, wordt het advies van de door de

Vlaamse Executieve aangeduide overheidsorganen ingewonnen.”

Hij verantwoordt zijn amendement als volgt :

Het wijzigen of aanvullen van de uitbatingsvergunning mag geen verzwakking van de uitbatingsvoorwaarden meebrengen, omdat anders de rechten van de burgers kunnen geschaad worden. Anders zou het consulteren van de bevolking doorkruist kunnen worden door wijzigingen van de voorwaarden van de exploitatievergunning en worden de burgers bij de neus genomen.

De Gemeenschapsminister stelt vast dat volgens dit amendement bij wijziging van de voorwaarden, deze alleen maar kunnen worden verstrengd, zelfs op verzoek van de exploitant ! Hij meent dat de voorwaarden zowel moeten kunnen worden verstrengd als verzacht indien de buurtomstandigheden wijzigen. Belangrijk is dat een beslissing inzake wijziging slechts kan worden genomen na advies van de bevoegde overheidsorganen ; dat die beslissing moet openbaar gemaakt worden en dat er tegen beroep mogelijk is overeenkomstig artikel 26.

Het amendement van de heer J. De Mol wordt verworpen met 1 stem vóór, 1 onthouding en 6 stemmen tegen, alsmede eenzelfde amendement bij § 2.

De Gemeenschapsminister dient namens de Executieve een amendement in ertoe strekkende in § 1 de woorden „iedere belanghebbende” te vervangen door „de personen bedoeld in artikel 24, § 1, 5<sup>o</sup>”. Dit amendement werd reeds aangekondigd bij artikel 2 en de argumentatie en de discussie daarover worden in artikel 24 gevoerd.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen alsmede twee tekstcorrecties houdende de vervanging in § 1 van de woorden „en vergunningverlenende” door „bevoegde” en in § 2 van de woorden „de overheid die de vergunning verleent” door „de bevoegde overheid”.

Het aldus geamendeerde artikel 21 wordt vervolgens eenparig aangenomen.

## Artikel 22

Dit artikel wordt ongewijzigd en eenparig aangenomen.

## Artikel 23

Een amendement ingediend door de heer A. Claes (stuk 291 (1984-1985) – Nr. 5) ertoe strekkend § 2 weg te laten, wordt eenparig verworpen in de context van de reeds vroeger gevoerde gedachtengang.

De Gemeenschapsminister is het eens met een amendement van de heer J. Bosmans (stuk 291 (1984-1985) – Nr. 7) ertoe strekkend § 3 weg te laten.

De indiener van het amendement verduidelijkt dat het de bedoeling is de termijnen zo kort mogelijk te houden.

Een lid blijft bezwaren hebben tegen de schrapping van § 3 en vraagt de stemming over het behoud van § 3. De Commissie verwierpt dit met 7 stemmen tegen bij 1 onthouding. Het amendement van de heer Bosmans wordt eenparig aangenomen, zodat § 3 geschrapt wordt.

Vervolgens zijn er twee gelijkaardige amendementen om een nieuwe § 4 in te voegen (van de heer Vanvelthoven (stuk

291 (1984-1985) — Nr. 3 en van de heer G. Beerden).  
Deze amendementen willen een vervalt termijn van 30 dagen invoeren voor het beroep.

De Gemeenschapsminister gaat hiermee akkoord maar hij wil wel een aangepaste redactie van de tekst.

De Commissie komt eenparig tot volgende redactie van deze nieuwe § 3 (de oorspronkelijke § 3 is weggevallen) :

„Het beroep bedoeld in § 1 en § 2 moet worden ingediend bij aangetekend schrijven binnen een termijn van dertig dagen na de bekendmaking van de bestreden beslissing.”

Een lid wil weten wanneer juist de bekendmaking ingaat.

De Gemeenschapsminister verduidelijkt dat voor de aanvrager daarmee wordt bedoeld de dag waarop hij individueel kennis krijgt van de beslissing. Voor de personen bedoeld in artikel 24, § 1, 5°, is het de dag waarop de beslissing door aanplakking collectief wordt openbaar gemaakt.

Het aldus gewijzigde artikel wordt eenparig aangenomen.

#### Artikel 24

Conform de verklaring bij de bespreking van artikel 2, 8° en het reeds goedgekeurde amendement bij artikel 21, dient de Gemeenschapsminister, namens de Vlaamse Executieve, een amendement in luidend als volgt :

„In § 1, 5°, van dit artikel het woord „belanghebbende” vervangen door „elke natuurlijke of rechtspersoon die tengevolge van de vestiging en de exploitatie van de inrichting rechtstreeks hinder kan ondervinden, alsook elke rechtspersoon die zich de bescherming tot doel heeft gesteld van het leefmilieu dat door deze hinder kan worden getroffen”.

De Gemeenschapsminister herinnert aan het weglaten van het begrip „belanghebbende” bij artikel 2. Het argument daartoe was dat dit begrip alleen in de context van de artikelen 21, 24 en 26 voorkomt en derhalve hier dient omschreven.

Overeenkomstig meerdere arresten van de Raad van State is het thans mogelijk dat de personen, bedoeld in § 1, 5°, beroep kunnen instellen bij de Raad van State, en a priori inzake het hier bedoelde administratief beroep.

Verenigingen kunnen optreden ter bescherming van het algemeen belang. De zorg van het fysieke leefmilieu is een zaak van algemeen belang.

Verschillende leden hebben daartegen bezwaar; Zij stellen vast dat de vroegere tekst van artikel 2, 8°, en het huidige amendement bij artikel 24 niet identisch zijn. Zij gewagen van een nieuw rechtsprincipe. Elke opgerichte VZW kan een procedure lamleggen. Dit kan vergaande gevolgen hebben waarover grondig moet worden nagedacht.

De heer R. Van Rompaey dient een subamendement in op het hoger geciteerde amendement van de Vlaamse Executieve, met de bedoeling de zin na het woord „ondervinden” te laten wegvallen.

De indiener vreest immers dat verenigingen van buiten het gewest of overkoepelende verenigingen beroep gaan aantekenen. Dat zou toch moeten vermeden worden ; zoniet gaat men grotere moeilijkheden tegemoet.

De Gemeenschapsminister verklaart nogmaals dat het alleen de bedoeling is het administratieve beroep voor sommige rechtspersonen open te stellen en niet het jurisdictioneel be-

roep, of het vorderingsrecht voor de rechtbanken van de rechterlijke macht. Hierover wordt in dit ontwerp niet gesproken.

De Gemeenschapsminister stelt wel dat het over bestaande lokale verenigingen moet gaan, en niet over koepelorganisaties.

De hinder moet daarbij rechtstreekse hinder zijn, wat betekent dat er een rechtstreeks verband moet bestaan tussen de persoonlijke leefsituatie en de mogelijke hinder.

De heer R. Van Rompaey trekt zijn subamendement op het amendement van de Vlaamse Executieve bij § 1, 5<sup>o</sup>, in maar ingevolge de verklaring van de Gemeenschapsminister over het begrip „rechtstreeks” dient de heer L. Vanvelthoven een subamendement in op het amendement van de Vlaamse Executieve met de bedoeling na het woord „rechtstreekse” de woorden „of onrechtstreekse” in te voegen.

Het amendement bij § 1, 5<sup>o</sup>, van de Vlaamse Executieve wordt aangenomen met 7 stemmen vóór en 1 tegen, en het daarbij ingediende subamendement van de heer L. Vanvelthoven wordt verworpen met 2 stemmen vóór, 6 tegen bij 1 onthouding.

De heer R. Van Rompaey verdedigt vervolgens zijn amendementen (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 2) om de adviesverlenende overheidsorganen hier weg te laten (respectievelijk in § 1, 3<sup>o</sup>, en in § 3).

De indiener meent dat de functies van alle partij en duidelijk dienen omschreven te worden, zodat ieder zijn rol duidelijk kan spelen. Een adviserend overheidsorgaan kan in die redenering bezwaarlijk daarna in beroep gaan. Men kan niet tegelijkertijd rechter en partij zijn.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat deze teksten zijn tot stand gekomen naar analogie met andere wetten en decreten (cf. artikel 27 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen).

Overigens worden hier voornamelijk ambtenaren bedoeld van parastatalen, zoals de waterzuiveringsmaatschappij en, die door hun grotere beheersautonomie toch een eigen decretale opdracht en verantwoordelijkheid hebben.

Een lid merkt daarbij op dat het argument van dubbele rol van rechter en partij in principe niet opgaat. De opvolging van de dossiers moet worden gewaarborgd.

Een lid sluit zich daarbij aan. Men moet de ambtenaren, die goed hun werk doen, ernstig nemen.

De Gemeenschapsminister merkt op dat adviezen van de administratie niet altijd eenduidig zijn. Het is derhalve niet onlogisch en niet strijdig met hun adviserende rol dat ze tegen beslissingen kunnen in beroep gaan, hoewel de Gemeenschapsminister uitdrukkelijk bevestigt dat de beslissingsmacht uiteindelijk bij de politieke organen blijft.

Hierop trekt de heer R. Van Rompaey zijn amendementen bij § 1 en § 3 in.

Het amendement bij § 1 van de heer A. Claes wordt eenparig verworpen.

De Gemeenschapsminister gaat akkoord met het amendement van de heer T. Kelchtermans (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 13). Deze wil in § 3 na „gouverneur” de woorden „het college van burgemeester en schepenen” invoeren.

Een lid vraagt welke zin het heeft een beroep in te stellen tegen een beslissing wanneer dat beroep niet schorsend is. Dan staat men immers toch voor een voldongen feit.

De Gemeenschapsminister wijst erop dat er vijf instanties zijn, die beroep kunnen aantekenen, maar dat alleen de instanties die het openbaar belang vertegenwoordigen een schorsend beroep kunnen aantekenen, en niet als een persoon uit particulier belang beroep indient.

Thans is geen enkel beroep schorsend en het gebeurt meermaals dat uiteindelijk wordt ingegaan op het beroep van private of privaatrechterlijke personen. Het is de exploitant die hierbij een risico neemt.

Vervolgens dient de heer J. De Mol een amendement in er toe strekkend § 3 te vervangen door volgende zin : „Het beroep in artikel 23 schorst de beslissing”.

Hij verantwoordt zijn amendement als volgt :

„Het uitvoeren van een beslissing zonder dat de beroepsmogelijkheden en de termijn zijn uitgeput, schept zowel in hoofde van de indieners van het beroep als de aanvrager rechtsonzekerheid. De indieners van het beroep kunnen aanvoeren dat door het uitvoeren van de beslissing, zonder dat het beroep is behandeld, een voldoende politiek feit wordt geschapen. De overheid die het beroep behandelt, zal door het uitvoeren van de beslissing misschien minder geneigd zijn om het beroep in te willigen, gezien de reeds gedane investeringen.

Ten aanzien van de aanvrager blijft de onzekerheid over het al dan niet inwilligen van het beroep bestaan ; de uitvoering van de beslissing kan leiden tot uitgaven die achteraf — na inwilligen van het beroep — totaal nutteloos bleken. Dit schept niet alleen rechtsonzekerheid, maar vooral het inbouwen van schadeclaims.

Het is tevens logisch om de procedure te voorzien die ook in artikel 26, § 4 wordt aangeduid. Dit komt alleen maar de eenvoudigheid en doorzichtigheid ten goede.

De Gemeenschapsminister wijst nogmaals op zijn hogerge-noemde argumentatie en geeft voorbeelden uit de praktijk waar het beroep van private personen uiteindelijk wel werd ingewilligd. Hij vraagt het amendement van de heer J. De Mol te verwerpen. De Commissie verwerpt het amendement met 3 stemmen vóór, 5 tegen en 1 onthouding.

Vervolgens dient de heer G. Beerden het volgende amendement in :

Aan § 3 de volgende zin toevoegen „of door de aanvrager die beschikte over een vergunning op proef, tegen de overeenkomstig artikel 18 § 1 genomen definitieve beslissing”.

Hij verantwoordt zijn amendement als volgt :

De aanvrager die een vergunning op proef kreeg, heeft een inrichting die werkt. Indien de definitieve beslissing negatief is, kan hij beroep aantekenen. Evenwel zou hij niet verder kunnen uitbaten indien zijn beroep onzeker is. Ten einde zijn rechten te vrijwaren stellen we dan ook voor dat zijn beroep schorsend zou zijn.

Een lid wil weten of hier de definitieve beslissing zoals omschreven in artikel 18, § 1, wordt bedoeld.

De Gemeenschapsminister antwoordt bevestigend en is akkoord met de inhoud van het amendement, maar dan in een verbeterde en meer duidelijke redactie.

De Commissie komt uiteindelijk tot volgend amendement. Een nieuw lid wordt toegevoegd bij § 3, luidend als volgt :

„Het beroep dat wordt ingesteld door de houder van een proefvergunning schorst de beslissing, bedoeld in artikel 18, § 1, voor zover deze een weigering inhoudt.”

Deze tekst wordt eenparig aangenomen, alsook het amendement van de heer T. Kelchtermans (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 13) bij § 3.

Ten slotte wordt het aldus geamendeerde artikel 24 eenparig aangenomen.

#### Artikel 25

De Commissie keurt bij dit artikel twee tekstwijzigingen goed : zowel in § 1 (eerste regel) als in § 2, worden de woorden „of verlengde” voor het woord „termijn” eenmaal geschrapt, terwijl tevens wordt voorgesteld in § 2 van dit artikel, conform de wijzigingen in artikel 24, na het woord „gouverneur” de woorden „en het college van burgemeester en schepenen” toe te voegen.

De Commissie aanvaardt eenparig deze tekstwijzigingen.

De heer Van Rompaey trekt zijn hier ingediend amendement (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 2) dat identiek is aan dit ingediend bij artikel 24, omwille van dezelfde motivering in.

De heer L. Vanvelthoven licht bondig zijn amendement (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 3) bij dit artikel toe. Het gaat over het bekendmaken van de beslissingen van de vergunningverlenende overheid.

De Gemeenschapsminister meent dat deze tekst niet in het decreet dient opgenomen maar thuishoort in een uitvoeringsbesluit. Hij verklaart dat deze teksten wel inspirerend zullen werken op het uitvoeringsbesluit. De indiener trekt hierop zijn amendement in.

De heer J. De Mol dient een amendement in, waarin hij voorstelt § 2 van dit artikel weg te laten. De verantwoording is identiek als deze die omstandig is aangehaald bij zijn amendement bij artikel 24, § 3.

De Gemeenschapsminister meent dat de indiener de bedoeling van deze bepalingen niet correct beoordeelt. § 2 van dit artikel slaat alleen op de eventualiteit dat er binnen de beroepstermijn geen beslissing is genomen.

Het amendement van de heer J. De Mol wordt verworpen met 3 onthoudingen en 5 stemmen tegen.

Artikel 25 wordt vervolgens eenparig aangenomen.

#### Artikel 26

Ingevolge de bij artikel 24 gevoerde discussie trekt de heer R. Van Rompaey zijn amendement bij dit artikel in (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 2).

Het amendement van de heer A. Claes (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 5) wordt eenparig verworpen.

De heer T. Kelchtermans dient bij dit artikel een amendement in. Hij wil in § 3 de woorden „de exploitant, de gouverneur, de adviesverlenende overheidsorganen en elke belanghebbende” vervangen door de woorden „de personen vermeld in artikel 24 § 1”, en bovendien toevoegen : „binnen de tien dagen na de bekendmaking van de bestreden beslissing”.

De Gemeenschapsminister is het daarmee eens vermits dit de conformiteit nastreeft met artikel 24, § 1.

De Commissie neemt eveneens eenparig twee tekstverbeteringen aan. De tekst van § 4 wordt ingedeeld bij de tekst van § 3, in volgende lezing : „Dat beroep schorst deze beslissing”. § 5

wordt dan § 4 als volgt te lezen : „De Vlaamse Executieve regelt de wijze waarop het beroep, bedoeld in dit artikel, moet worden ingediend, bekendgemaakt en behandeld.”

#### Artikel 27

Bij dit artikel zijn er twee amendementen ingediend door de heer L. Vanvelthoven c.s. (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 3).

Het amendement A wordt door de Gemeenschapsminister aanvaard. De Commissie aanvaardt eenparig de vervanging in § 1 van de woorden „de inrichting van de tweede of derde klasse naar de eerste klasse overgaat” door de woorden „de inrichting overgaat van de tweede naar de eerste klasse”.

Voor het amendement B vindt de indiener dat hij duidelijker en gedetailleerder is dan het ontwerp.

De Gemeenschapsminister vindt dat de details dienen geregeld via uitvoeringsbesluiten. Hij verzekert dat de elementen van het amendement zijn aandacht zullen gaande houden bij de redactie van de uitvoeringsbesluiten.

Hierop trekt de heer L. Vanvelthoven zijn amendement in.

Het amendement van de heer A. Claes (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 5) wordt eenparig verworpen.

Het aldus gewijzigde artikel 27 wordt eenparig aangenomen.

#### Artikel 28

Het amendement van de heer A. Claes (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 5) wordt eenparig verworpen en het artikel 28 wordt zonder wijziging eenparig aangenomen.

#### Artikel 28bis

De heer J. De Mol wil een nieuw artikel 28bis invoegen luidend als volgt :

„Bij het niet naleven of het ontbreken van de exploitatie- of lozingsvergunning worden de activiteiten geschorst tot de exploitatie- of lozingsvergunning is nageleefd of de vergunning is bekomen”.

Hij verantwoordt zijn amendement als volgt :

Om te voorkomen dat de burger de hinder moet blijven dulden totdat een gerechtelijke uitspraak geveld is, moet de hinder worden voorkomen, door het schorsen van die activiteiten die de hinder veroorzaken. Op deze wijze wordt voorkomen dat de burger gedurende jaren de hinder en de gevaren moet verdragen totdat de gerechtelijke procedure is afgelopen. Op deze wijze zullen de bedrijven aangezet worden om de exploitatie- en lozingsvoorwaarden na te komen ; dit komt aan de rechtszekerheid van de burger tegemoet.

De Gemeenschapsminister verklaart dat bij het ontbreken van een vergunning de burgemeester of de bevoegde ambtenaren kunnen optreden.

Wanneer de voorwaarden niet nageleefd worden, moet er eerst een vaststelling zijn.

Afhankelijk van de aard van de eventueel vastgestelde inbreuken inzake het niet-naleven van de vergunningsvoorwaar-

den, zijn er verschillende maatregelen mogelijk, zoals dit wordt voorzien in artikel 33.

De indiener repliceert dat het juist de bedoeling is het principe in te schrijven dat er geen activiteit kan zijn zolang er geen vergunning is.

De Gemeenschapsminister weerlegt dit met het argument dat artikel 33, § 2, daartoe voldoende garanties geeft.

Het amendement van de heer J. De Mol wordt verworpen met 7 stemmen tegen bij 3 onthoudingen.

#### Artikel 29

De heer L. Vanvelthoven diende bij dit artikel 5 amendementen in (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 4). In § 1 en § 2 wil de indiener na het woord burgemeester „of zijn gemachtigde” invoegen.

Een lid wijst daarbij op de bepalingen van de gemeentewet, waarin de mogelijkheid bestaat dat de burgemeester sommige bevoegdheden kan overdragen.

De Gemeenschapsminister stelt dat de burgemeester, uit hoofde van zijn mandaat een aantal politieke bevoegdheden heeft, die hij persoonlijk uitoefent. Wat deze bevoegdheden betreft is het eveneens niet de bedoeling dat de burgemeester delegatie zou toestaan aan om het even wie. Wel is het mogelijk dat in het kader van hoofdstuk VII de Vlaamse Executieve ambtenaren van de gemeenten aanduidt, die belast worden met het toezicht op de toepassing van het decreet en zijn uitvoeringsbesluiten. Hierbij zullen dezelfde bekwaamheidsvoorwaarden worden gesteld als voor de ambtenaren van het Ministerie en van de instellingen van openbaar nut.

Ter stemming gelegd worden beide amendementen verworpen met 7 stemmen tegen en 3 stemmen vóór.

Wat het derde amendement van de heer L. Vanvelthoven betreft, houdende het weglaten in het eerste lid van § 2 van de woorden „de inrichtingen van tweede, derde en vierde klasse”, meent de Gemeenschapsminister dat uiteraard de vierde klasse wegvalt gezien dit reeds bij artikel 3 werd aanvaard.

Voor het overige vraagt hij § 2 te behouden zoals voorgesteld : het toezicht over de eerste klasse inrichtingen is voorbehouden aan de bevoegde inspectiediensten, tenzij de Vlaamse Executieve hiervan afwijkt.

Het amendement wordt verworpen met 8 stemmen tegen en 2 voor. De twee andere amendementen (D en E) worden ingetrokken.

Een lid vindt dat in verband met § 3 van dit artikel de memorie van toelichting duidelijk is maar dat de tekst van het decreet niet hetzelfde zegt.

De Gemeenschapsminister benadrukt nogmaals de draagwijdte van de tekst : het toezicht wordt alleen waargenomen door de in § 1 aangeduide instanties.

Vervolgens worden nog de amendementen van de heer A. Claes (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 5) eenparig verworpen.

Artikel 29 wordt ten slotte, mits schrapping van het woord „vierde”, aangenomen met 8 stemmen vóór bij 2 onthoudingen.

## Artikel 30

De heer T. Kelchtermans dient een amendement in bij artikel 30. Hij wil de tekst van § 1 wijzigen als volgt :

„Binnen de hen overeenkomstig artikel 29 toegewezen bevoegdheden, kunnen de burgemeester en de in artikel 29 bedoelde ambtenaren, mondelinge of schriftelijk ke raadgevingen, onderrichtingen, aanmaningen en bevelen geven”.

In artikel 30 dient, volgens de indiener, duidelijk kgesteld dat de vermelde toezichtsbevoegdheid geschiedt overeenkomstig artikel 29.

De Gemeenschapsminister gaat hiermee akkoord en het amendement wordt eenparig aangenomen.

De heer G. Beerden dient bij § 3 een amendement in met de bedoeling om om in § 3, 2e lid het woord „politierechter” te vervangen door het woord „onderzoeksrechter”.

De onderzoeksrechter, aldus het lid, is in ons rechtssysteem veelal bevoegd tot het bevelen van huiszoekingen Hij is daartoe het best geplaatst. De Gemeenschapsminister gaat hiermee akkoord.

Een lid vindt dat de toegang tot de inrichting enkel zou mogen gebeuren mits begeleiding door bevoegde personen van de inrichting.

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop dat dit in de praktijk meestal het geval is ; de verplichte aanwezigheid van bevoegde personen van de inrichting zou in bepaalde gevallen het toezicht onmogelijk maken : wanneer er in de inrichting geen „bevoegde” personen aanwezig zijn en er om een of andere reden vaststellingen dienen te gebeuren, mag de afwezigheid van die personen geen belemmering zijn voor het toezicht of een reden zijn die de verdere maatregelen kan doen vernietigen.

Het amendement wordt eenparig aangenomen.

Het aldus geamendeerde artikel 30 wordt eenparig aangenomen.

## Artikel 31

Bij dit artikel worden de amendementen van de heer A. Claes (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 5) eenparig verworpen.

De Gemeenschapsminister vraagt ook de amendementen van de heer L. Vanvelthoven (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 3) te verwerpen.

Hij verwijst hierbij naar hetgeen hij heeft gezegd bij een gelijkaardig amendement bij artikel 29 : de burgemeester oefent toezicht uit op de vergunningsvoorwaarden van de inrichtingen van de tweede klasse ; voor inrichtingen van de eerste klasse is dit enkel het geval wanneer de Vlaamse Executieve hem daarmee heeft belast.

Ingevolge de vroegere wijzigingen beslist de Commissie eenparig tot twee tekstcorrecties : in \$2, tweede regel worden na het woord „tweede” de woorden „of de derde” weggelaten en in de voorlaatste regel wordt het woord „vierde” vervangen door „derde”.

De amendementen van de heer L. Vanvelthoven worden eenparig verworpen en het artikel 3 1 wordt ongewijzigd aangenomen.

## Artikelen 32 tot 35

Deze artikelen waarbij geen amendementen werden ingediend, worden zonder opmerkingen ongewijzigd en eenparig aangenomen.

## Artikelen 36 en 37

Bij deze artikelen worden de amendementen van de heer A. Claes (stuk 291(1984-1985) — Nr. 5) eenparig verworpen en de artikelen 36 en 37 worden ongewijzigd en eenparig aangenomen, behoudens een tekstcorrectie in § 3 van artikel 36, ertoe strekkend in fine van die paragraaf de woorden „ , bedoeld in § 2 van dit artikel,” toe te voegen

## Artikel 38

Dit artikel wordt eenparig en ongewijzigd aangenomen.

## Artikel 39

Het amendement van de heer A. Claes wordt eenparig verworpen en het artikel 39 wordt eenparig aangenomen.

## Artikel 40

Dit artikel wordt eenparig aangenomen.

## Artikel 40bis

De heer L. Vanvelthoven wil een nieuw hoofdstuk invoeren met een nieuw artikel 40bis (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 3), artikel waarin milieuheffingen kunnen worden ingevoerd door gemeenten en provincies.

De Gemeenschapsminister vraagt de verwerping van dit amendement : provincies en gemeenten kunnen ook nu belastingen heffen hetzij opcentiemen op belastingen ingevoerd door de hogere overheid, hetzij eigen belastingen op materies die niet zijn gevat door een belasting van een hogere overheid. Het amendement is derhalve overbodig.

Hierop wordt het amendement van de heer L. Vanvelthoven verworpen met 7 stemmen tegen en 1 onthouding.

## Artikel 41

De heer T. Kelchtermans wil, via een amendement, een § 4 toevoegen, luidend als volgt :

„In artikel 2 van de in § 1 genoemde wet worden voor toepassing in het Vlaamse Gewest, in het eerste en het tweede lid na het woord „wateren” de woorden „of in de openbare riolen” toegevoegd.”

De indiener argumenteert dat, wegens de opheffing van artikel 5 van de voornoemde wet, in artikel 2 het lozen zonder vergunning in openbare riolen expliciet verboden dient te worden.

Een lid vraagt zich af of dit niet te vergaand is. Men kan toch iedere lozing van huishoudelijk afvalwater niet afhankelijk maken van een vergunning.

De Gemeenschapsminister stelt dat het expliciete verbod, zoals in het amendement vermeld, het inderdaad mogelijk maakt de lozing van huishoudelijk afvalwater te onderwerpen aan een vergunnings- of meldingsplicht : het is aan dit laatste dat wordt gedacht, wat een praktischere oplossing inhoudt dan de huidige vergunningsplicht van artikel 5 van de wet van 26 maart 1971.

Het amendement voorkomt inderdaad dat het lozen van huishoudelijk afvalwater absoluut verboden en strafbaar wordt.

Het amendement **van** de heer T. Kelchtermans wordt aangenomen met 4 stemmen vóór bij 4 onthoudingen.

De amendementen op dit artikel van de heer L. Vanvelthoven C.S. (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 3) en de heer P. Matthys C.S. (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 12) worden door de Gemeenschapsminister niet aanvaard : artikel 41 is noodzakelijk in het licht van de coördinatie van de lozings- met de exploitatievergunning. Het absoluut lozingsverbod voor huishoudelijk afvalwater, zoals vastgesteld door de heer Vanvelthoven werd opgevangen door het amendement van de heer Kelchtermans.

Met de argumentatie van de heer Matthys inzake de bevoegdheid, is de Gemeenschapsminister het niet eens : door de bijzondere wet is het Vlaams Gewest wel degelijk bevoegd om het vergunningsstelsel van de wet van 26 maart 1971 te wijzigen.

Het vaststellen van algemene en sectoriële lozingsvoorwaarden behoort inderdaad nog steeds tot de nationale bevoegdheid. Dit is niet hetzelfde als de algemene wettelijke voorwaarden, waarvan in de verantwoording bij het amendement melding wordt gemaakt. De Raad van State had trouwens geen opmerkingen bij dit artikel wat de bevoegdheid betrof.

De beide amendementen worden eenparig verworpen en artikel 41 wordt, zoals geamendeerd, eenparig aangenomen.

#### Artikel 42

Dit artikel wordt ongewijzigd en eenparig aangenomen.

#### Artikel 42bis

De heer L. Vanvelthoven C.S. wil bij amendement een nieuw artikel 42bis invoegen, waardoor artikel 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 9 februari 1976 houdende algemeen reglement op de giftige afval, wordt vervangen door een nieuwe tekst (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 3).

De Gemeenschapsminister stelt dat dit kan geregeld worden bij besluit van de Vlaamse Executieve en het amendement wordt eenparig verworpen.

#### Artikel 43

Bij dit artikel worden de amendementen van de heer A. Claes eenparig verworpen.

Mevrouw C. Boeraeve-Derycke heeft bij dit artikel een amendement ingediend, met de bedoeling in het tweede lid het woord „twintig” te vervangen door het woord „dertig”.

De verantwoording is dezelfde als bij artikel 18.

De Gemeenschapsminister vraagt om dezelfde redenen als bij artikel 18 de verwerping van het amendement.

Het amendement wordt bij staking van stemmen (4 stemmen vóór en 4 stemmen tegen) verworpen.

Artikel 43 wordt vervolgens aangenomen met 7 stemmen vóór, bij 1 onthouding.

#### Artikel 44

Het gelijkaardige amendement als bij artikel 43 van mevrouw C. Boeraeve-Derycke wordt ook hier verworpen met 2 stemmen vóór, 5 stemmen tegen en 1 onthouding.

Het amendement van de heer A. Claes (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 5) wordt eenparig verworpen.

Artikel 44 wordt aangenomen met 5 stemmen vóór bij 3 onthoudingen.

#### Artikel 45

Bij artikel 45 worden conform de wijziging in artikel 3 de woorden „in vier klassen ingedeeld” vervangen door de woorden „in drie klassen ingedeeld”.

In verband met een amendement van de heer L. Vanvelthoven (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 3) houdende afschaffing van de titel 1 van het ARAB, stelt de Gemeenschapsminister, dat dit laatste een Regentsbesluit is in uitvoering van de wet van 5 mei 1888 en derhalve bij besluit van de Vlaamse Executieve zal worden opgeheven.

De Commissie beslist eenparig in fine van dit artikel de woorden „overeenkomstig de bepalingen van hoofdstuk VII van dit decreet” toe te voegen.

Het amendement wordt eenparig verworpen en het aldus geamendeerde artikel wordt eenparig aangenomen.

#### Artikel 45bis

De heer L. Vanvelthoven C.S. wil via amendement (stuk 291 (1984-1985) — Nr. 3) een nieuw artikel 45bis invoegen.

De Gemeenschapsminister wijst erop dat dit is opgevangen door de nieuwe aangenomen tekst van artikel 5.

Het amendement wordt eenparig verworpen.

#### Artikel 46

De Gemeenschapsminister heeft de intentie zeer vlug klaar te zijn met de uitvoeringsbesluiten van dit decreet. Daarom werd in het slotartikel deze niet vaakgebruikte formule gehanteerd. De Vlaamse Executieve wil inderdaad zelf de inwerkingtreding bepalen, rekening houdend met de quasi gelijktijdige publicatie van de uitvoeringsbesluiten.

Het artikel 46 wordt eenparig aangenomen.

**Eindstemming**

Het ontwerp van decreet wordt, zoals het werd geamendeerd en gewijzigd, eenparig met acht stemmen aangenomen.

*De Verslaggever,*

T. KELCHTERMANS

*De Voorzitter,*

J. SOMERS

---

**TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE**

## Hoofdstuk 1

## Algemene bepalingen

## Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet.

## Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten wordt verstaan onder :

1° inrichtingen : fabrieken, werkplaatsen, opslagplaatsen, machines, installaties, toestellen en handelingen die op een door de Vlaamse Executieve op te stellen lijst voorkomen ;

2° exploiteren : in werking stellen of houden, gebruiken, installeren of in stand houden van een inrichting, daaronder begrepen het lozen van afvalwater ;

3° exploitant : elke natuurlijke of rechtspersoon die een inrichting exploiteert of voor wiens rekening een inrichting wordt geëxploiteerd ;

4° veranderen van een inrichting : wijzigen, uitbreiden, toevoegen ;

– wijzigen : het verplaatsen binnen de vergunde inrichting, of het aanwenden van een andere fabricagemethode ;

– uitbreiden : het vergroten in capaciteit, in drijfkracht of in oppervlakte op percelen waarop de geldende vergunning betrekking heeft ;

– toevoegen : het vergroten in opslagcapaciteit, in drijfkracht of in oppervlakte op percelen, waarop de geldende vergunning geen betrekking heeft ;

5° tijdelijke inrichting : de vergunningsplichtige inrichting waarvan de exploitatie geen blijvende gevolgen voor het leefmilieu veroorzaakt en in principe niet langer zal duren dan :

– één jaar, als het een inrichting betreft die verband houdt met een bouwwerf ;

– drie maanden in de andere gevallen

## Artikel 3

De inrichtingen die hinderlijk worden geacht voor de mens en het leefmilieu worden in drie klassen ingedeeld, afhankelijk van de aard en de belangrijkheid van de daaraan verbonden milieueffecten.

De Vlaamse Executieve stelt de lijst en de klassen van die inrichtingen vast.

## Artikel 4

§ 1. Niemand mag zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse exploiteren of veranderen.

§ 2. Niemand mag, zonder daarvan vooraf melding te hebben gedaan, een inrichting die behoort tot de derde klasse, exploiteren of veranderen.

De Vlaamse Executieve bepaalt de wijze waarop de melding dient te geschieden.

#### Artikel 5

§ 1. De vergunning als bedoeld in artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, voor een inrichting waarvoor een milieuvergunning nodig is, wordt geschorst zolang de milieuvergunning niet is verleend.

In dit geval gaat de termijn bepaald in artikel 52 van genoemde wet van 29 maart 1962 pas in op de dag dat de milieuvergunning wordt verleend.

Wordt de milieuvergunning evenwel geweigerd dan vervalt de bouwvergunning van rechtswege op de dag van de weigering in laatste aanleg.

§ 2. De milieuvergunning voor een inrichting waarvoor krachtens artikel 44 van bovengenoemde wet een bouwvergunning nodig is, wordt geschorst zolang deze laatste niet is verleend.

#### Artikel 6

§ 1. Zijn voor de toepassing van dit decreet territoriaal bevoegd, de overheden tot wier ambtsgebied de percelen behoren waarop de exploitatie of de verandering van de inrichting gebeurt of gepland is.

§ 2. Indien een inrichting zich over het grondgebied van meer dan één gemeente of provincie uitstrekt, blijft ieder van deze overheden bevoegd voor de inrichtingen of gedeelten van inrichtingen gelegen op haar ambtsgebied.

#### Artikel 7

§ 1. De Vlaamse Executieve wijst de categorieën van inrichtingen aan waarvoor een milieueffectrapport of een veiligheidsrapport wordt vereist vooraleer een vergunning kan worden verleend.

§ 2. De Vlaamse Executieve stelt de nadere regels vast in verband met de procedure, de inhoud, de voorwaarden en de vorm, waaraan het milieueffectrapport en het veiligheidsrapport dienen te voldoen.

§ 3. Het milieueffectrapport zal ten minste bevatten :

1° een beschrijving en een verantwoording van het voorgestelde project en van de vestigingsplaats ;

2° een beschrijving van de bestaande toestand van de lucht, het water, het geluidsniveau, de flora en de fauna in de gebieden die door de inrichting of door de daarbij horende werken kunnen worden getroffen ;

3° de analyse van de weerslag van de voorgenomen activiteiten en de voorgestelde alternatieven op de buurt met betrekking tot de luchtverontreiniging, de geluidshinder, de trillingen, de afvalwaters, de afvalstoffen, stralingen en andere hinder of ongemakken voor de mens ;

4° een analyse van de gevolgen op het leefmilieu, meer in

het bijzonder op de landschappen en dorpsgezichten, de fauna, de flora, de natuurgebieden en op het biologisch evenwicht ;

5° de maatregelen die de aanvrager en/of de bouwheer zal nemen om de schadelijke gevolgen van de voorgenomen activiteit op te heffen of te verminderen of op enige wijze te compenseren ;

6° een tewerkstellingsrapport, de voorziene investering, de aard en de hoeveelheid van de geproduceerde goederen ;

7° een niet-technische samenvatting van de gegevens.

§ 4. Het veiligheidsrapport zal ten minste bevatten :

1° nadere gegevens met betrekking tot de installaties ;

2° een beschrijving van de oorzaken van de risico's en van de omstandigheden waarin zich een zwaar ongeval kan voordoen en een schatting van de mogelijke gevolgen ;

3° een beschrijving van de voorgenomen preventieve maatregelen ;

4° de inventaris van de aanwezige gevaarlijke stoffen ;

5° inlichtingen met betrekking tot eventuele situaties die zich bij een zwaar ongeval kunnen voordoen : rampenplannen en de veiligheidsorganisatie.

§ 5. Het milieueffectrapport en het veiligheidsrapport worden opgesteld op initiatief en op kosten van de aanvrager, door een college van deskundigen van verschillende disciplines te bepalen door de Vlaamse Executieve. Deze bepaalt eveneens de wijze waarop de door haar gekende informatie over het leefmilieu ter beschikking wordt gesteld van het college van deskundigen.

§ 6. Het milieueffectrapport en het veiligheidsrapport worden ingediend bij de vergunningsaanvraag.

## Artikel 8

De vergunningen verleend op grond van dit decreet, doen geen afbreuk aan de rechten van derden

## Hoofdstuk II

### Vergunningsprocedure voor nieuwe inrichtingen

## Artikel 9

§ 1. Binnen een termijn van vier maanden doet de Vlaamse Executieve in eerste en laatste aanleg uitspraak over een aanvraag tot vergunning van inrichtingen van de Staat, de Gemeenschap, een Gewest, een provincie of een door een van hen opgerichte instelling, ongeacht de klasse waartoe deze inrichtingen behoren.

§ 2. Binnen een termijn van vier maanden beslist de bestendige deputatie van de provincieraad in eerste aanleg over de vergunningsaanvragen van inrichtingen van de eerste klasse.

Zij doet eveneens uitspraak in eerste aanleg over de vergunningsaanvragen van inrichtingen van gemeenten, verenigingen van gemeenten en openbare centra voor het maatschappelijk welzijn, ongeacht de klasse waartoe deze inrichtingen behoren.

§ 3. Binnen een termijn van drie maanden beslist het college

van burgemeester en schepenen in eerste aanleg over de vergunningsaanvragen van inrichtingen van tweede klasse.

§ 4. Wanneer een vergunningsaanvraag onder toepassing valt van verschillende indelingsrubrieken behorend tot verschillende klassen, dan wordt uitspraak gedaan door de overheid die bevoegd is voor de hoogste klasse.

§ 5. Wordt door de overheid bij wie de aanvraag is ingediend de aanvraag onontvankelijk bevonden, dan wordt de aanvrager daarvan binnen de veertien dagen na de indiening van de vergunningsaanvraag schriftelijk in kennis gesteld, met vermelding van de reden van de onontvankelijkheid en gebeurlijk met vermelding van de overheid die bevoegd geacht wordt kennis te nemen van de vergunningsaanvraag.

Wordt de aanvraag onvolledig bevonden, dan wordt de aanvrager daarvan schriftelijk in kennis gesteld binnen de veertien dagen na de indiening van de aanvraag, met vermelding van de inlichtingen en gegevens die ontbreken of nadere toelichting vereisen.

Wordt de aanvraag ontvankelijk en volledig bevonden, dan wordt de aanvrager hiervan bij aangetekend schrijven in kennis gesteld binnen veertien dagen na de indiening van de aanvraag.

§ 6. De termijnen bedoeld in §§ 1,2 en 3 vangen aan op de dag dat de bevoegde overheid bevestigd heeft dat het dossier ontvankelijk en volledig is overeenkomstig § 5.

§ 7. Het college van burgemeester en schepenen neemt akte van de melding van de exploitatie of de verandering van een inrichting van de derde klasse.

#### Artikel 10

Bij gemotiveerd besluit kan de vergunningsverlenende overheid de termijnen waarbinnen zij uitspraak moet doen, eenmaal verlengen met maximum de helft van de vastgestelde termijn. Zij deelt deze beslissing mee aan de aanvrager vóór het verstrijken van de vastgestelde termijn.

De vergunning wordt geacht geweigerd te zijn indien binnen de vastgestelde of verlengde termijn, geen uitspraak is gedaan door de bevoegde overheid. Tegen deze stilzwijgende weigering kan door de aanvrager beroep worden ingediend binnen een termijn van één maand, te rekenen vanaf de dag volgend op het verstrijken van de vastgestelde of verlengde termijn.

#### Artikel 11

§ 1. Behoudens andersluidende bepalingen, wordt elke beslissing over een vergunningsaanvraag voorafgegaan door een openbaar onderzoek dat wordt ingesteld volgens de modaliteiten en binnen de termijnen bepaald door de Vlaamse Executieve.

§ 2. Op initiatief van het college van burgemeester en schepenen kan voor alle vergunningsplichtige inrichtingen een informatievergadering worden georganiseerd.

Voor de inrichtingen van de eerste klasse waarvoor een milieueffect- of veiligheidsrapport wordt vereist, moet tenminste één informatievergadering worden georganiseerd.

De Vlaamse Executieve bepaalt de nadere regels in verband met de organisatie van deze vergadering.

## Artikel 12

§ 1. De Vlaamse Executieve duidt de overheidsorganen aan die vooraf advies uitbrengen over de vergunningsaanvraag. Zij bepaalt de inhoudelijke elementen van de adviezen, de gevallen waarin en de termijnen waarbinnen deze moeten uitgebracht worden.

Bij gebrek van advies binnen de gestelde termijn wordt het overheidsorgaan geacht een gunstig advies te hebben uitgebracht.

§ 2. Voor aanvragen waarvoor in eerste aanleg uitspraak wordt gedaan door de bestendige deputatie van de provincieraad, wordt in elk geval het advies gevraagd van het college van burgemeester en schepenen van de plaats waar de inrichting gepland is of geëxploiteerd wordt.

## Artikel 13

§ 1. In iedere provincie wordt een milieuvergunningscommissie opgericht, die de bestendige deputatie van de provincieraad advies verleent in de gevallen die de Vlaamse Executieve bepaalt.

§ 2. Er wordt een Gewestelijke Milieuvergunningscommissie opgericht die de Vlaamse Executieve advies verleent in de gevallen die zij bepaalt.

§ 3. In de commissies bedoeld in § 1 en § 2 zetelen vertegenwoordigers van de adviesverlenende overheidsorganen en deskundigen, aan te duiden door de vergunningverlenende overheden.

Een vertegenwoordiger van het college van burgemeester en schepenen bedoeld in artikel 12, § 2 woont de vergadering van de provinciale milieuvergunningscommissie bij met raadgevende stem.

Op zijn verzoek wordt de aanvrager gehoord door de commissies bedoeld in § 1 en § 2.

§ 4. De Vlaamse Executieve regelt de samenstelling van de in § 1 en § 2 bedoelde commissies, met inachtnaam van het bepaalde in § 3, en met dien verstande dat de ambtenaren steeds de meerderheid van het aantal leden uitmaken. De Vlaamse Executieve regelt eveneens de werking van die commissies.

## Artikel 14

§ 1. De Vlaamse Executieve stelt de verdere regels vast in verband met het aanvragen, het verlenen, het weigeren, de bekendmaking en de verlenging van de vergunning.

Zij bepaalt eveneens het bedrag dat aan de aanvrager zal worden aangerekend als tussenkomst in de dossierkosten.

§ 2. De documenten welke krachtens dit decreet moeten worden meegedeeld, hoeven geen gegevens te bevatten waarvoor het handels- of fabricagegeheim geldt. De aanvrager is nochtans verplicht aan de adviesverlenende overheidsorganen alle gevraagde gegevens en inlichtingen te verstrekken. Hij die in welke hoedanigheid ook kennis krijgt van deze gegevens en inlichtingen, is gehouden tot verplichte geheimhouding ervan

## Artikel 15

§ 1. Binnen een termijn van twee maanden, vanaf de dag waarop zij heeft bevestigd dat het aanvraagdossier ontvanke-lijk en volledig is, doet het college van burgemeester en sche-penen in eerste aanleg uitspraak over een vergunning van een tijdelijke inrichting, welke ook de klasse van de inrichting we-ze.

§ 2. Er dient geen openbaar onderzoek te worden ingesteld.

§ 3. De Vlaamse Executieve bepaalt de inrichtingen waar-voor en de wijze waarop deze vergunning kan worden verkre-gen.

## Artikel 16

§ 1. De exploitant van een inrichting die na haar inbedrijf-stelling vergunningsplichtig wordt door aanvulling of wijzi-ging van de indelingslijst, moet binnen zes maanden te reke-nen vanaf de inwerkingtreding van die aanvulling ofwijziging een vergunningsaanvraag indienen bij de overheid die be-voegd is ingevolg de nieuwe indeling.

§ 2. Er dient geen openbaar onderzoek te worden ingesteld.

§ 3. In afwijking van artikel 4 mag de exploitatie worden voortgezet tot een definitieve beslissing wordt genomen over de ingediende vergunningsaanvraag.

§ 4. De Vlaamse Executieve stelt nadere regels vast voor de inrichtingen die vergunningsplichtig worden nadat zij in be-drijf zijn gesteld.

## Artikel 17

De beslissing over de vergunningsaanvraag is met redenen omkleed. De Vlaamse Executieve bepaalt de vorm en de in-houdelijk ke elementen van deze beslissing.

De vergunning vermeldt onder welke voorwaarden de in-richting mag worden geëxploiteerd en bepaalt binnen welke termijn de vergunde inrichting in gebruik moet worden geno-men. Die termijn mag geen drie jaar overschrijden.

## Artikel 18

§ 1. De vergunning mag op proef worden verleend voor een termijn van ten hoogste twee jaar. Voor het verstrijken van die termijn neemt de bevoegde overheid een definitieve beslis-sing na advies van de in artikel 12 van dit decreet bedoelde overheidsorganen en zonder bij komende formaliteiten.

§ 2. De vergunning wordt verleend voor een bepaalde duur van ten hoogste twintig jaar, de eventuele proeftijd inbegre-pen.

§ 3. Tussen de achttiende en de twaalfde maand voor het verstrij ken van de lopende vergunning moet bij de bevoegde overheid een nieuwe vergunning worden aangevraagd.

§ 4. De vergunning voor een tijdelijke inrichting kan slechts eenmaal worden verlengd voor maximaal dezelfde duur als deze die oorspronkelijk werd toegestaan.

§ 5. De Vlaamse Executieve stelt nadere regels vast in ver-band met de duur en de hernieuwing van de vergunning.

## Artikel 19

De krachtens dit decreet toegestane vergunningen blijven geldig voor de duur van de lopende vergunning :

1° wanneer de inrichting naar een andere klasse overgaat door wijziging van de indelingslijst ;

2° wanneer de inrichting door een andere exploitant wordt overgenomen. De overname moet vooraf worden gemeld aan de overheid die de vergunning heeft verleend.

## Hoofdstuk III

Exploitatievoorwaarden en verplichtingen  
van de exploitant

## Artikel 20

Onverminderd de bepalingen van de wetten, de decreten en de uitvoeringsbesluiten inzake oppervlaktewater, luchtverontreiniging en geluidshinder, wordt de Vlaamse Executieve gemachtigd algemene of per categorie van inrichtingen geldende voorwaarden uit te vaardigen, waarvan ze indien om technische redenen noodzakelijk, bij gemotiveerd besluit kan afwijken.

Onverminderd de bepalingen van dezelfde wetten, decreten en uitvoeringsbesluiten kan de vergunningverlenende overheid bij het verlenen van een vergunning bijzondere voorwaarden opleggen, met het oog op de bescherming van de mens en het leefmilieu.

## Artikel 21

§ 1. De bevoegde overheid, kan steeds bij gemotiveerde beslissing, ambtshalve, of op verzoek van de adviesverlenende overheidsorganen, van de exploitant en van de personen bedoeld in artikel 24, § 1, 5°, de door haar opgelegde vergunningsvoorwaarden wijzigen of aanvullen. Behalve wanneer zij zelf het initiatief tot wijziging of aanvulling hebben genomen, wordt vooraf het advies van de door de Vlaamse Executieve aangeduide overheidsorganen ingewonnen.

§ 2. Indien na aanmaning door de Vlaamse Executieve de bevoegde overheid, niet of onvolkomen optreedt, of indien er ernstig gevaar dreigt voor de mens en het leefmilieu, kan de Vlaamse Executieve, de vergunningsvoorwaarden wijzigen of aanvullen.

§ 3. De Vlaamse Executieve stelt de verdere regels vast in verband met het wijzigen of aanvullen van de opgelegde vergunningsvoorwaarden en regelt eveneens de wijze van bekendmakingen van de desbetreffende beslissingen.

## Artikel 22

De exploitant van een inrichting is verplicht de exploitatievoorwaarden na te leven.

Ongeacht de verleende vergunning moet hij steeds de nodige maatregelen treffen om schade, hinder en zware ongevallen te voorkomen en, om bij ongeval, de gevolgen ervan voor de mens en het leefmilieu zo beperkt mogelijk te houden.

De Vlaamse Executieve stelt nadere regels vast in verband met de verplichtingen van de exploitant.

## Hoofdstuk IV

## Beroep

## Artikel 23

§ 1. Tegen elke beslissing over vergunningsaanvragen in eerste aanleg genomen door het college van burgemeester en schepenen, kan beroep worden ingediend bij de bestendige deputatie van de provincieraad, die uitspraak doet binnen een termijn van vier maanden na ontvangst van het beroepsschrift.

§ 2. Tegen elke beslissing over vergunningsaanvragen in eerste aanleg genomen door de bestendige deputatie van de provincieraad, kan beroep worden ingediend bij de Vlaamse Executieve, die uitspraak doet binnen een termijn van vijf maanden na ontvangst van het beroepsschrift.

§ 3. Het beroep bedoeld in § 1 en § 2 moet worden ingediend bij aangetekend schrijven binnen een termijn van dertig dagen na de bekendmaking van de bestreden beslissing.

## Artikel 24

§ 1. Het beroep bedoeld in artikel 23 kan worden ingediend door :

1° de aanvrager van de vergunning of de exploitant ;

2° de gouverneur ;

3° de adviesverlenende overheidsorganen ;

4° het college van burgemeester en schepenen tegen beslissingen van de bestendige deputatie van de provincieraad ;

5° elke natuurlijke of rechtspersoon die tengevolge van de vestiging en de exploitatie van de inrichting rechtstreeks hinder kan ondervinden, alsook elke rechtspersoon die zich de bescherming tot doel heeft gesteld van het leefmilieu dat door deze hinder kan worden getroffen.

§ 2. De Vlaamse Executieve regelt de wijze waarop het beroep moet worden ingediend, bekendgemaakt en behandeld.

§ 3. Het beroep bedoeld in artikel 23 schorst de beslissing niet tenzij het wordt ingediend door de gouverneur, het college van burgemeester en schepenen, of de adviesverlenende overheidsorganen.

Het beroep dat wordt ingesteld door de houder van een proefvergunning schorst de beslissing, bedoeld in artikel 18, § 1, voor zover deze een weigering inhoudt.

## Artikel 25

§ 1. Wanneer binnen de vastgestelde termijn geen uitspraak is gedaan mag de exploitatie worden gestart mits eerbiediging van de algemene en de sectoriële voorwaarden indien in eerste aanleg de vergunning werd geweigerd of indien er geen uitspraak werd gedaan binnen de vastgestelde of verlengde termijn.

§ 2. Indien in eerste aanleg een vergunning werd verleend en er beroep werd ingediend door de gouverneur, het college van burgemeester en schepenen of de adviesverlenende overheidsorganen wordt, bij het verstrijken van de vastgestelde termijn in beroep, de schorsing bedoeld in artikel 24, § 3 van rechtswege opgeheven.

## Artikel 26

§ 1. Tegen elke beslissing van het college van burgemeester en, schepenen, waarbij de vergunningsvoorwaarden worden gewijzigd of aangevuld, kan beroep worden ingediend bij de bestendige deputatie van de provincieraad die uitspraak doet binnen een termijn van twee maanden na ontvangst van het beroepsschrift.

§ 2. Tegen elke beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad, waarbij de vergunningsvoorwaarden worden gewijzigd of aangevuld, kan beroep worden ingediend bij de Vlaamse Executieve, die uitspraak doet binnen een termijn van twee maanden na ontvangst van het beroepsschrift.

§ 3. Het beroep bedoeld in dit artikel kan worden ingediend door de personen, vermeld in artikel 24, § 1, binnen de 10 dagen na de bekendmaking van de bestreden beslissing.

Dat beroep schorst deze beslissing.

§ 4. De Vlaamse Executieve regelt de wijze waarop het beroep bedoeld in dit artikel moet worden ingediend, bekendgemaakt en behandeld.

## Hoofdstuk V

## Verandering van een vergunde inrichting

## Artikel 27

§ 1. Een vergunning moet worden aangevraagd telkens de verandering van een vergunde inrichting de indeling van die inrichting in een hogere klasse tot gevolg heeft, en bij toevoeging. De overheid die de vergunning heeft verleend, beslist in eerste aanleg over de aanvraag voor de verandering van die inrichting, tenzij door de verandering de inrichting overgaat van de tweede naar de eerste klasse.

§ 2. In de andere gevallen moet de verandering worden meegedeeld aan de overheid die de vergunning heeft verleend. Een vergunning moet worden aangevraagd indien deze overheid vaststelt dat de verandering van die aard is dat zij een bijkomend risico voor de mens of een aantasting van het leefmilieu inhoudt of de bestaande hinder vergroot.

§ 3. De Vlaamse Executieve bepaalt nadere regelen in verband met de verandering van de vergunde inrichting.

## Hoofdstuk VI

## Verval van de vergunning

## Artikel 28

§ 1. De vergunning vervalt van rechtswege wanneer zij betrekking heeft op een inrichting :

1° die niet in gebruik werd genomen binnen de krachtens artikel 17, § 1 bepaalde termijn ;

2° die vernield is wegens brand of **ontploffing** veroorzaakt ten gevolge van de exploitatie van de inrichting

3° die gedurende twee opeenvolgende jaren niet werd geëxploiteerd.

§ 2. Indien de in § 1 genoemde gevallen slechts betrekking hebben op een gedeelte van de inrichting, vervalt de vergunning slechts voor dat gedeelte.

## Hoofdstuk VII

## Toezicht en dwangmaatregelen

## Artikel 29

§ 1. Onverminderd de bevoegdheden van de officieren van gerechtelijke politie, houden de burgemeester en de ambtenaren die de Vlaamse Executieve aanwijst, toezicht op de toepassing van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten en op de naleving van de milieuvergunning volgens de regels bepaald in dit hoofdstuk.

§ 2. De burgemeester zal er zich van gewissen of de in bedrijf gestelde inrichtingen vergund zijn. Hij zal waken over de naleving van de voor de inrichtingen van tweede en derde klasse geldende exploitatievoorwaarden.

De Vlaamse Executieve kan hem gelasten toezicht uit te oefenen over de naleving van sommige vergunningsvoorwaarden van de door haar aangewezen inrichtingen van eerste klasse.

§ 3. Het toezicht over alle inrichtingen zal door de overeenkomstig § 1 van dit artikel aangewezen ambtenaren uitgeoefend worden. Bovendien oefenen alleen zij het toezicht uit over de naleving van de voorwaarden die zijn opgelegd met het oog op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging.

## Artikel 30

§ 1. Binnen de hen overeenkomstig artikel 29 toegewezen bevoegdheden, kunnen de burgemeester en de in artikel 29 bedoelde ambtenaren, mondelinge of schriftelijke raadgevingen, aanmaningen en bevelen geven.

§ 2. Zij stellen de overtredingen vast door middel van processen-verbaal die bewijskracht hebben tot het tegendeel bewezen is. Een afschrift van het proces-verbaal wordt bij aangezekend schrijven ter kennis gebracht van de overtreder binnen de vijf werkdagen na de vaststelling van de overtreding.

§ 3. Zij mogen bij de uitoefening van hun ambt op elk ogenblik van de dag of van de nacht, zonder voorafgaande verwittiging, vrij binnen gaan in alle inrichtingen.

Tot de ruimten die als woning dienen hebben zij slechts toegang tussen vijf uur 's morgens en éénentwintig uur 's avonds en mits machtiging van de onderzoeksrechter.

§ 4. Bij de uitoefening van hun ambt kunnen zij de bijstand van de gemeentepolitie en van de rijkswacht vordere. Zij kunnen tevens de nodige onderzoeksmaatregelen treffen volgens de modaliteiten bepaald door de Vlaamse Executieve.

## Artikel 31

§ 1. De burgemeester kan ambtshalve of op voorstel van de krachtens artikel 29, § 1 aangewezen ambtenaren, mondeling en ter plaats de stopzetting bevelen van de activiteiten, de toestellen verzegelen en de onmiddellijke sluiting van de inrichting opleggen, wanneer hij vaststelt dat een vergunningsplichtige inrichting zonder vergunning wordt geëxploiteerd.

Deze maatregelen worden van rechtswege opgeheven door het verlenen van de vergunning.

§ 2. Wanneer de burgemeester vaststelt dat een inrichting

van de tweede klasse wordt geëxploiteerd in strijd met de vergunningsvoorwaarden, en wanneer de exploitant weigert gevolg te geven aan de schriftelijk gegeven onderrichtingen, kan de burgemeester op advies van de krachtens artikel 29, § 1 aangewezen ambtenaren de stopzetting bevelen van een activiteit binnen de termijn die hij bepaalt en de toestellen verzegelen, en zo nodig, de voorlopige sluiting van een deel van de inrichting opleggen. Hetzelfde geldt wanneer een inrichting van de derde klasse wordt geëxploiteerd in strijd met de algemene of sectoriële exploitatievoorwaarden.

§ 3. De burgemeester mag, op advies van de krachtens artikel 29, § 1 aangewezen ambtenaren, de in § 2 bedoelde maatregelen nemen in inrichtingen van de eerste klasse ingeval van dreigend of ernstig gevaar voor de mens en het leefmilieu, en wanneer de exploitant weigert gevolg te geven aan de schriftelijk gegeven onderrichtingen.

§ 4. Wanneer de burgemeester niet of onvolkomen optreedt, kunnen de maatregelen, vermeld in de § 1, 2 en 3, getroffen worden door de krachtens artikel 29, § 1 aangewezen ambtenaren.

§ 5. Het proces-verbaal van de vaststelling der inbreuken en de beslissing tot stopzetting, verzegeling of sluiting zoals bedoeld in de vorige paragrafen van dit artikel, worden binnen vijf werkdagen bij ter post aangetekende brief ter kennis gebracht van de exploitant. Een afschrift van het proces-verbaal en van de beslissing wordt onverwijld gezonden aan de krachtens artikel 29, § 1 aangewezen ambtenaren in de gevallen bedoeld in § 1, § 2 en § 3 van dit artikel en aan de burgemeester en aan de Vlaamse Executieve in het geval bedoeld in § 4 van dit artikel.

#### Artikel 32

§ 1. De krachtens artikel 29, § 1 aangewezen ambtenaren kunnen mondeling en ter plaatse, de stopzetting bevelen van een activiteit binnen de termijn die zij bepalen en de toestellen verzegelen en zo nodig, de voorlopige sluiting van een deel van de inrichting opleggen, wanneer zij vaststellen dat een inrichting wordt geëxploiteerd in strijd met de exploitatievoorwaarden, en wanneer de exploitant weigert gevolg te geven aan de gegeven onderrichtingen. Hetzelfde geldt ingeval van dreigend of ernstig gevaar voor de mens en het leefmilieu.

§ 2. Het proces-verbaal van vaststelling van de inbreuken en de in de vorige paragraaf van dit artikel bedoelde beslissing, worden, binnen vijf werkdagen, bij ter post aangetekende brief, ter kennis gebracht van de exploitant.

Een afschrift van het proces-verbaal en van de beslissing wordt onverwijld gezonden aan de burgemeester en aan de Vlaamse Executieve.

#### Artikel 33

§ 1. De krachtens artikel 3 1 en 32 getroffen maatregelen moeten gemotiveerd worden.

§ 2. Indien binnen de gestelde termijn geen gevolg wordt gegeven aan de maatregelen en bevelen bedoeld in artikel 3 1 en 32, dan kunnen de overeenkomstig artikel 29, § 1, aangewezen ambtenaren de nodige maatregelen ambtshalve uitvoeren of doen uitvoeren. De uitvoering van deze maatregel geschiedt op kosten en risico van de exploitant van de inrichting op wie ze worden toegepast.

## Artikel 34

De exploitant kan beroep indienen bij de Vlaamse Executieve tegen de maatregelen genomen op grond van artikel 31, § 2, § 3 en § 4 en van artikel 32. Het beroep schorst de beslissingen niet. Binnen een termijn van twee maanden wordt over het beroep uitspraak gedaan.

De Vlaamse Executieve regelt de modaliteiten en de termijnen van het beroep.

## Artikel 35

§ 1. Wanneer de vergunningsvoorwaarden ontoereikend blijken te zijn, en in afwachting dat zij worden gewijzigd, kunnen de overeenkomstig artikel 29, § 1 aangewezen ambtenaren binnen de termijn die zij bepalen, in alle inrichtingen, alle maatregelen voorschrijven die zij nodig achten om een einde te stellen aan de tekortkomingen die zij vaststellen en als gevaar beschouwen voor de mens en het leefmilieu. Zij kunnen daartoe, zonder uitstel, het gebruik van een machine, een produkt of enig materieel, en de toegang tot een bepaalde ruimte tijdelijk verbieden en het tijdelijk stopzetten bevelen van elke activiteit, wanneer de exploitant weigert gevolg te geven aan de gegeven onderrichtingen.

§ 2. De beslissing moet met redenen worden omkleed. Zij wordt binnen vijf werkdagen bij een ter post aangetekend schrijven, bevestigd aan de exploitant. Een afschrift hiervan wordt onverwijld aan de vergunningverlenende overheid toegezonden.

## Hoofdstuk VIII

## Schorsing en opheffing van de vergunning

## Artikel 36

§ 1. De overheid die de vergunning heeft verleend, kan bij gemotiveerde beslissing en op de wijze die door de Vlaamse Executieve wordt bepaald, de milieuvergunning schorsen of opheffen in geval de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten en de geldende vergunningsvoorwaarden niet worden nageleefd.

§ 2. Tenzij de beslissing tot schorsing of opheffing van de milieuvergunning door de Vlaamse Executieve werd genomen, kan de exploitant tegen deze beslissing beroep indienen bij de Vlaamse Executieve, die uitspraak doet binnen een termijn van twee maanden. Het beroep schorst de beslissing.

§ 3. De Vlaamse Executieve regelt de modaliteiten van het beroep, bedoeld in § 2 van dit artikel.

## Artikel 37

Indien de bevoegde overheid niet of onvolkomen optreedt, kan de Vlaamse Executieve bij gemotiveerd besluit, ten allen tijde, welke ook de klasse van de inrichting is, de vergunning volledig of gedeeltelijk schorsen of opheffen.

Tegen deze beslissing kan geen beroep bij de Vlaamse Executieve worden ingesteld.

## Artikel 28

Wanneer tegen de schorsing of de opheffing van de vergun-

ning geen beroep wed ingediend of wanneer zij in beroep werden bevestigd, neemt de burgemeester, of wanneer deze niet of onvolkomen optreedt, de krachtens artikel 29, § 1 aangewezen ambtenaren de nodige maatregelen om de exploitatie stop te zetten en zo nodig de inrichting te sluiten. Hetzelfde geldt bij schorsing of opheffing, in het geval bedoeld in artikel 37.

## Hoofdstuk IX Strafbepalingen

### Artikel 39

§ 1. Onverminderd de toepassing van de in het Strafwetboek gestelde straffen, wordt gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot één jaar en met een geldboete van 100 frank tot 100.000 frank of met één van die straffen alleen :

1<sup>o</sup> hij die zonder vergunning een vergunningsplichtige inrichting exploiteert of verandert ;

2<sup>o</sup> hij die de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten of de vergunningsvoorwaarden niet naleeft ;

3<sup>o</sup> hij die het bij of krachtens dit decreet geregeld toezicht op de inrichtingen verhindert ;

4<sup>o</sup> hij die geen gevolg geeft aan de opgelegde dwangmaatregelen.

§ 2. Na de partijen gehoord te hebben kan de rechter het verbod uitspreken om de inrichtingen, die aan de oorsprong van de inbreuk liggen te exploiteren gedurende de termijnen die hij bepaalt.

§ 3. Alle bepalingen van Boek 1 van het Strafwetboek, hoofdstuk VII en artikel 85 niet uitgezonderd, zijn toepasselijk op de bij dit decreet bepaalde misdrijven.

### Artikel 40

De werkgever is burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de geldboete waartoe zijn aangestelden of lasthebbers worden veroordeeld evenals voor de betaling van de gerechtskosten.

## Hoofdstuk X

### Wijzigings- en opheffingsbepalingen

### Artikel 41

§ 1. In de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, worden de bijzondere bepalingen voor het Vlaamse Gewest, zoals ingevoegd bij de decreten van 23 december 1980 en 5 april 1984, aangevuld met een artikel 32sexies luidend als volgt :

#### „Artikel 32sexies

De vergunning bedoeld in artikel 2 van deze wet wordt verleend overeenkomstig de bepalingen van het decreet van [...] betreffende de milieuvergunning en zijn uitvoeringsbesluiten. De inbreuken met betrekking tot deze vergunning worden opgespoord, vervolgd en bestraft overeenkomstig de bepalingen van voornoemd decreet.”

§ 2. De artikelen 5, 6, 7, 36, 39, 41, § 1, 2<sup>o</sup>, 41, § 2, en 42 van de in § 1 genoemde wet worden opgeheven voor toepassing in het Vlaamse Gewest.

§ 3. In artikel 10, § 1, 2<sup>o</sup> en artikel 32ter, 2<sup>o</sup> van de in § 1 genoemde wet worden voor toepassing in het Vlaamse Gewest de woorden „die krachtens artikel 5 aan vergunning onderworpen zijn” geschrapt en vervangen door „die krachtens het decreet van [...] betreffende de milieuvergunning aan een vergunning onderworpen zijn”.

§ 4. In artikel 2 van de in § 1 genoemde wet, worden voor toepassing in het Vlaamse Gewest, in het eerste en het tweede lid na het woord „wateren” de woorden „of in de openbare riolen” toegevoegd.

#### Artikel 42

De wet van 5 mei 1888 betreffende het toezicht op de gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke inrichtingen en op de stoomtuigen en de stoomketels, wordt opgeheven, voor de aangelegenheden geregeld in dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten.

#### Hoofdstuk XI

##### Overgangs- en slotbepalingen

#### Artikel 43

Vergunningsaanvragen ingediend voor de inwerkingtreding van dit decreet worden afgehandeld volgens de procedure die geldig was op het tijdstip van de indiening van de aanvraag.

De duur van de vergunning wordt beperkt tot ten hoogste twintig jaar.

#### Artikel 44

Vergunningen verleend voor de inwerkingtreding van dit decreet blijven geldig voor de vastgestelde termijn tot ten hoogste twintig jaar te rekenen vanaf de inwerkingtreding van dit decreet.

#### Artikel 45

Alle vergunde inrichtingen en deze die nog zullen vergund worden krachtens de in artikelen 41 en 42 vermelde wetten, worden in drie klassen ingedeeld zodra de indelingslijst van kracht wordt. Zij vallen onder het toezicht van de overheid die bevoegd is voor die klasse, overeenkomstig de bepalingen van hoofdstuk VII van dit decreet.

#### Artikel 46

Dit decreet treedt in werking op de datum die door de Vlaamse Executieve wordt bepaald.

---